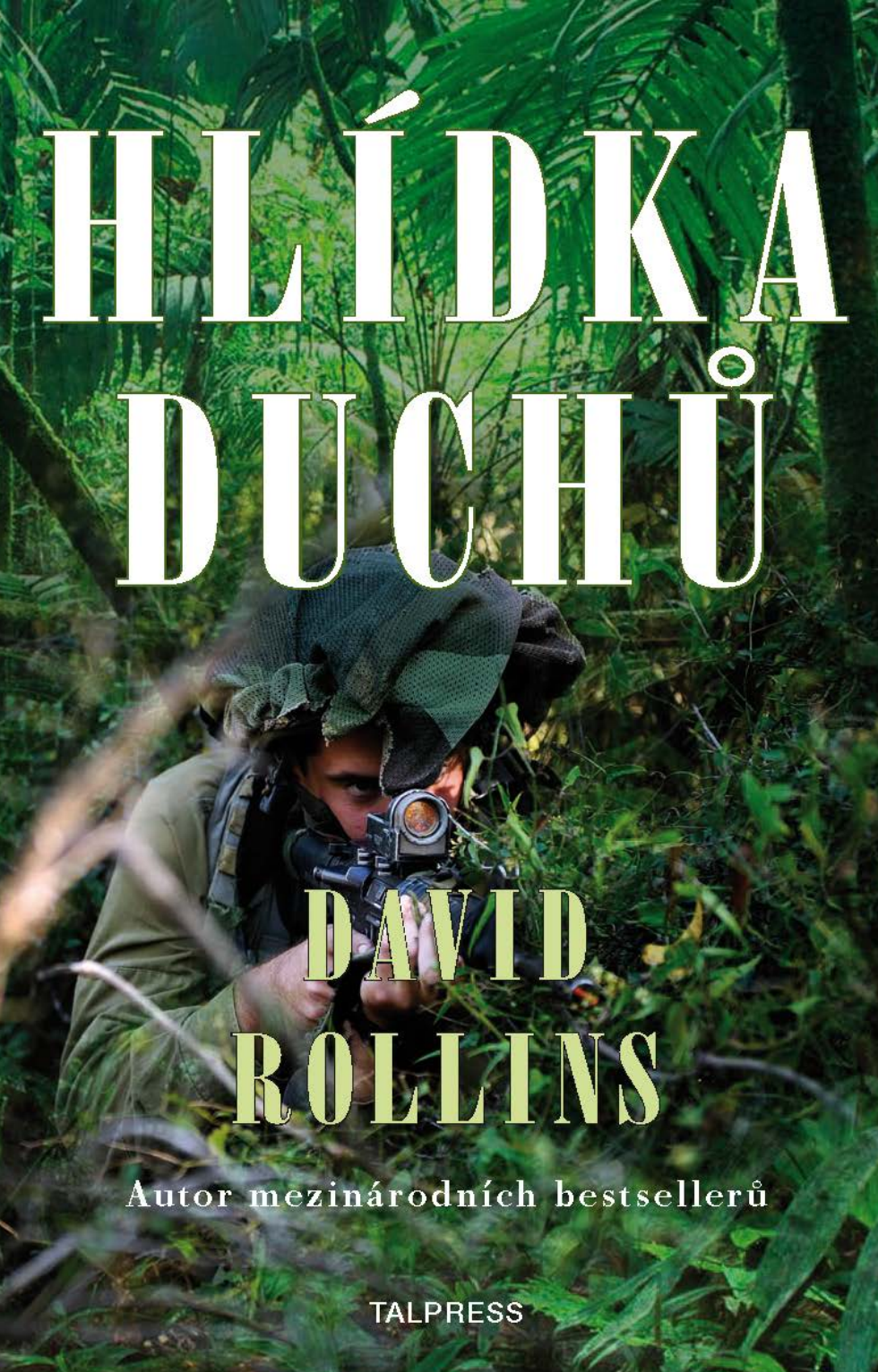

A soldier in a jungle environment, wearing a green camouflage balaclava and holding an assault rifle with a red dot sight. The soldier is positioned in the lower half of the frame, looking through the sights. The background is a dense, lush green jungle with various plants and trees.

HLÍDKA DUCHŮ

DAVID
ROLLINS

Autor mezinárodních bestsellerů

TALPRESS

Hlídka duchů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.e-reading.cz
www.palmknihy.cz

David Rollins

Hlídka duchů – e-kniha

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

David Rollins

HLÍDKA DUCHŮ

TALPRESS

Copyright © 2010 by David Rollins

Translation © 2017 by Jan Krejčí

First published by Pan Macmillan Australia, 2010.

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat a šířit bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-719-7659-2 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-719-7706-3 (ePUB)

ISBN 978-80-719-7706-3 (Mobi)

ISBN 978-80-719-7706-3 (PDF)

Samovi, Jackovi, Bartovi a Ruby

Demokratická republika Kongo

Goma

základna *MONUC*

Gisenyi

pád Pamy

Dutu

Mukatano

jezero
Kivu

Kibuye

Gitarama

★ Kigali

Kibungo

Rwanda

letová dráha Pamy

měřítko

0 70

kilometry

Kabare
Bukavu
Cyangugu

Gikongoro

Burundi

Butare

AFRIKA

Demokratická
republika
Kongo

Rwanda

Kanungu

Uganda

Kisoro

Ruhengeri

Dobývání země, což většinou znamená, že ji sebereme
těm s jinou barvou pleti nebo o něco ploššími nosy,
než máme my, není nic pěkného...

– Joseph Conrad, *Srdce temnoty*

Co je mé, to je mé. Co je tvé, to je mé.

– neznámý autor

PŘEDHRA

Teplé provazy deště padaly z mraků nakupených jako věže nad deštným pralesem, z něhož stoupala pára. Oranžové bláto označovalo místa, kde tenkou slupku vegetace z povrchu země stáhl automobilový nebo pěší provoz. Bylo tu tolik bláta, jako by půda byla sedřená až na kost. Podrážky jsem měl bahnem obalené tak, že jsem měl nohy těžší než opilec. Měl jsem ho i pod nehty, ve vlasech a v rozkroku. V očích mě pálily pot a mastnota osmi dnů strávených v konžském deštném pralese. Za mnou se táhly oblaky mušek a komárů spolu se zbytkem mé potlučené jednotky, se kterou jsme se probíjeli páchnoucím vlhkem a reza-vými loužemi dešťové vody.

Hledal jsem v tom organizovaném chaosu jistou osobu, a až ji najdu, zkazím tomu kreténovi den.

Vypadali jsme jako chodící mrtvoly – banda špinavých, k smrti unavených mrtvých těl s prázdnýma očima, rozdrápaných od hlavy k patě přírodním ostnatým drátem: sloní trávou, která tu rostla všude kolem. Skupiny takzvaných místních spojenců Spojených států, ozbrojených milicí známých jako Národní kongres na obranu lidu, přerušily, co právě dělaly, a zíraly na nás. Vládní jednotky Demokratické republiky Kongo, rozmístěné těsně za rwandskou hraniční čarou, říkaly těmto vojákům „povstalcí“. Moji spoluobčané, američtí poradci, kteří tu byli, aby cvičili rebely v umění vést válku proti vzbouřeným milicím Hu-

tuů dřepícím v DRK, na nás rovněž zírali, když jsme procházeli táborem Dejme se dohromady a kolem nás utichala odpolední činnost – většinou spočívala v polehávání, kouření a popíjení.

A pak jsem ho uviděl. Byl tam vepředu – dohlížel na ostatní, kteří dělali hrubou práci. Nakládali palety a bedny na velký valník. Nic nezvyklého, že jiní dělají jeho špinavou práci. Ten, o kom mluvím, byl blbeček jménem Beau Lockhart od Kornflak & Greene, chlap který postavil tuto základnu a provozoval ji pro americké ministerstvo obrany. Vězel v hovnech až po uši. A motiv? Nenasytnost – jako vždy.

Ted' už jsem běžel na autopilota. Několik dní jsem se moc nenajedl a musel jsem pít vodu z řeky zahuštěnou amébami. Od té doby měly vnitřnosti vlastní hlavu a vyprazdňovaly se, kdykoliv se jim zachtělo. Mířil jsem k Lockhartovi a po nohou mi stékaly moje výkaly.

„Hej, majore!“ volal za mnou rotmistr Cy Cassidy.

„Neudělej žádnou blbost,“ radil rotný Lex Rutherford.

Nevypadl bych tím z role?

„Coopere! Počkej!“ křičel kapitán Duke Ryder dál vzadu.

Lockhart vtípkoval s americkým armádním osazenstvem, které se většinou skládalo z bezesporu dobrých mužů a žen. Mě ovšem zajímalo, co nakládají. Měli vůbec ponětí, co je na těch paletách? Lockhart mě neviděl přicházet. Vytáhl jsem Sig Sauer z pouzdra. V zásobníku zbývaly dva náboje. Pár mužů a jedna žena na špinavou práci vzhlédli a uviděli mě. Viděli, co zamýšlím. Ztuhli.

Zbraň jsem měl zvednutou, držel jsem ji obouřuč, nechtěl jsem minout cíl. Lockhart byl otočený zády ke mně. Ničeho si nebyl vědom.

„Městská čiča? To se nedá srovnávat,“ slyšel jsem ho říkat s usyknutím, jako když znalec vína není spokojený s ročníkem. „Měl bys zkusit čiču z buše, člověče. Tyhle sakramentský domorodý holky ti jsou říčný, víš, jak to myslím? Akorát nemůžu ručit za místní ptáky, víte. Jedna v vás čubek to může převzít... ha ha...“

„Jste zatčen,“ řekl jsem.

Podíval se přes rameno a instinktivně sáhl po své pistoli. Než se jeho ruka dostala tak daleko, uhodil jsem ho naplocho zbraní ze strany do lebky. Jak padal na kolena do bláta, z trhliny na tváři mu vyrazila krev a vytryskla z ušního otvoru.

Tomu pytlí hoven jsem neměl co říct, kromě poznámek doručených pistolí. Pokušení kopnout ho do žeber se těžko odo-
lávalo.

Lockhart se opřel o jednu ruku, hlava se mu kývala, ze spodního rtu mu visela dlouhá vlákna slin, potu a krve. Po obličejí mu přeběhl záblesk poznání.

„Sakra, Coopere. Ty seš pořád naživu, ty hajzle?“ řekl.

„Coopere!“ křičel znovu Cassidy. „No tak!“

Jedna z nakládáných beden ležela na zadním okraji ložné plochy. Opřel jsem se o ni tak, že spadla na zem. Patou jsem tvrdě dupl na zeleně natřené dřevo obalu a to se roztříštilo. Kruci... sušený mlíko. Čtyřiadvacet plechovek ho bylo, ne to, co jsem doufal, že najdu.

Lockhart se zasmál, a tak jsem ho uhodil znovu, hlaveň sigu dopadla na jeho dolní čelist. To mu ten jeho úsměv smázlo. Rozkašlal se a vyplivl chuchvalec krve do bláta mezi svýma rukama. Roztříštěné zuby tečkovaly povrch slizu.

„Coopere! Přestaň! *Hned!*“

Znovu Cassidy. Ignoroval jsem ho, natáhl závěr sigu, zasunul náboj do komory a druhá byla v pohotovostní poloze. Klesl jsem za Lockhartem na kolena, chytil ho za navoněné vlasy a zvrátil mu hlavu dozadu. Byl napůl v bezvědomí, nezbyla v něm žádná vůle bojovat. Byl cítit čistotou, pomádou na vlasy a kolínskou, která se, jaká ironie, jmenovala „Vinen“, ale kolem tohoto chlapa se šířil zápach, který nemohlo nic zamaskovat. Umístil jsem příslušný konec černomodré hlavně pod jeho bradu, pod kloub, a odvrátil hlavu od poryvu roztrhaného masa, rozdrcených kostí a zbylých zubů, které budou následovat vy-
cházející kulku.

Znovu sáhl po glocku přichycenému pásky ke stehnu. Tvrdě

jsem ho klepl pažbou sigu, aby změnil názor na jeho tasení. Mé odhodlání zesílilo. Udělej to kvůli těm mrtvým. Za kojence odhozené do křoví, za ženy, které přišly o paže. Za všechny ty děti, ze kterých vyrostou lumpové. Za Travise a Shaquandu, za Marcela, Francise a Fourniera. Udělej to za to, co jeho společníci udělali Ayeshe, a za všechny ty muže a ženy, zmrzačené a zavražděné lidmi, které jsme *my* vycvičili. Za ty zbraně, co tenhle zmetek dodal na obě strany řeky, což umožnilo ten přeshraniční chaos. Udělej to za Annu.

Je to tak snadné. Záminka k pomstě za všechno zlo, co se hromadí, když se nikdo nedívá. Zabiju Lockharta a vyhraju. Tak jsem se na to díval. Cassidy se mýlil, i tohle prostě byl způsob, jak to udělat. Zabít Lockharta bylo *správné*. Vyřídí to tolik účtů, alespoň trochu to srovná rovnováhu. Zasunul jsem prst do lučičku. Dvě kila tlaku mého ukazováčku to zvládnou, proženou osm gramů olova jeho mozkem rychlostí tři sta šedesát pět metrů za vteřinu. Kulka bude v jeho lebce méně než tisícinu vteřiny, dost času na velkou službu lidstvu.

Do kalhot se mi vsakovala blátivá voda a mísila s mým smradem. Dech se mi zpomalil.

„Coopere. Jen klid, člověče. Už máme něco za sebou. Všichni,“ říkal Twenny Fo, můj chráněnc. „Takhle by to nemělo skončit, slyšíš?“

„Jinak to *nejde*,“ opáčil jsem.

„Hej, ty!“ křičel neznámý hlas, dosud vzdálený, ale rychle se blížící. „Zahod' zbraň!“

Běžel ke mně houf příslušníků americké armády a rwandské vojenské policie, vytahovali pistole a zvedali M16.

Cassidy, Rutherford, West a Ryder obrátili své zbraně na empíky a mě přepadl příšerný pocit déjà vu. Každý řval na toho druhého, ať skloní zbraň, ale já je neslyšel. Naslouchal jsem Anně.

„Vine, ne. Zemřeš tady,“ říkala. „Nestojí za tvůj život.“

Ale když jsem vzhlédl, ten hlas nepatřil Anně. Patřil Leile, mému druhému chráněnci.

Bezpečnostní tým se rozestoupil na našem křídle.

Patová situace podobná té v zařízení rezervace v Oak Ridge ve státě Tennessee, kde zůstala Anna na koberci s dírou velikosti mé pěsti vystřelené z jejího levého nadra. V dutině se převalovalo srdce ve snaze pokračovat v pumpování.

Jediný nesprávný pohyb zde a nebudu jediný, kdo zemře.

„Polož zbraň, Vine,“ řekla Leila. „Ať ho dostane zákon.“ Její hlas mě obestřel jako konžská mlha.

Lockhart byl zpocená zátěž v mých pažích, pach jeho kolínské mě štípal v krku. Možná Leila něco věděla. Hodil jsem ho na zem. Okamžik nato jsem cítil Cassidyho a Rutherforda vedle sebe, jejich ruce na mých pažích, jak mě zvedali na nohy.

„Jste zatčen,“ sdělil mi seržant od vojenské policie, mohutný chlap s nosem, který vypadal, že dostal už mnoho ran. Strhl mi ruce za záda a svázal mi zápěstí párem plastových pout. Pak mi rozkopl nohy od sebe a poplácal moje hadry.

„Jak zní obvinění?“ chtěl vědět Ryder.

„Napadení s použitím fyzické síly, šerloku. Co myslíš?“ odpověděl seržant. Jeho kámoš, jeho klon až na blond vlasy, mi vrazil koleno do břicha. To mě složilo do bláta.

„Hej!“ křikl Ryder.

Lockhart otočil hlavu na stranu a podíval se na mě. Ušklíbl se zkrvavenými dásněmi a zamumlal: „A je po tobě, člověče.“

O B H A J O B A

„Všichni vstaňte,“ nařídil seržant od letectva.

Vojenský soudce plukovník Harry Fink byl zavalitý jako špunt ve vaně. Do skoro prázdné soudní síně přišel postranními dveřmi, vystoupil za vyvýšenou lavici a zaujal své místo pod znakem ministerstva letectví umístěném na zdi.

Můj tým obhájců a já jsme zaujali svá místa za stolem naproti němu, stejně jako právníci žaloby.

Plukovník Fink zahájil jednání tím, že přečetl standardní formální informaci, která zajišťovala, že v průběhu soudního řízení nebude důvod k odvolání. Na rozdíl od mnoha případů, kdy jsem ji slyšel v minulosti a vyvolávala záchvat zívání, tentokrát u mě vyvolal soudcův standardní úvod zneklidňující pocit nevyhnutelnosti, jako bych byl chycen na dopravním pásu mířícím do něčeho nepřijemného.

Když skončil, Fink zvedl obočí na žalobce a vyzval je, ať začnou.

Když vstával, zapnul si major Vaughan Latham blůzu. Byl to štíhlý a šlachovitý třicátník, člověk do přírody. A jestli to nedělal se svou asistentkou, mladou kapitánkou sedící vedle něho, začal bych pochybovat o jeho preferencích, protože byla svůdná, atleticky stavěná, měla úzkou sukni a blýskala se svůdným úsměvem, který úspěšně nahrazoval úplatek.

Latham se ujal své role a informoval soud, že proti mně

vznáší obžalobu podle paragrafu 128 Útok smrtící zbraní, jenž způsobil vážnou újmu na zdraví, a podle paragrafu 133 Cho-
vání nehodné důstojníka a džentlmena.

„A jaké prohlášení obhajoby zaznamenáme dnes?“ zeptal se plukovník Fink majora Lese Cheunga, oblastního obhájce, který mi byl přidělen. O Cheungovi jsem věděl jen to, že vypadá jako Číňan. Stejně jako žalobce, i on měl asistenta. Jmenoval se Nelson Macri. A o něm jsem věděl akorát to, že v úzké sukni nebude nikdy vypadat tak dobře jako Lathamova asistentka.

Cheung vstal. „Nevinen, pane,“ řekl.

„Zaznamenejte pro obžalovaného prohlášení nevinen,“ informoval Fink soudního zapisovatele.

„Jestli soud dovolí,“ ozval se Latham, opouštějící formality předběžného líčení. „Major Cooper nemá vlastní trvalé bydliště. Je rozvedený, nemá děti ani žádné žijící příbuzné. Obžalovaný nemá žádné pevné vazby, ale má platný pas. A –“

„Myslíte, že je tu kvůli 128 Riziko útěku, pane žalobce?“ zeptal se Fink, a než se obrátil zpátky k Cheungovi, zvedl na Lathama obočí. „A vy s tím bezpochyby nesouhlasíte, pane obhájce?“

„Důrazně, pane. Vazba tady opravdu není nutná. Na rozkaz svého velitele měl major Cooper pohyb omezený pouze na území základny už od svého návratu z Afriky. Mohl kdykoliv uprchnout, pokud by se tak rozhodl. Cooper chce očistit své jméno a vrátit se ke svým povinnostem v Úřadu zvláštního vyšetřování a chápe, že není v jeho zájmu uprchnout. Máte před sebou doporučení jeho velícího důstojníka v tomto smyslu.“

Fink si přečetl dopis od svého velitele, držel ho zvednutý a zkoumal ho přes brýlové čočky, jako by to byla zvětšovací skla; pak si prohlédl mě. Oči jsem držel upřené před sebe a dělal jsem všechno, abych měl vojenské držení těla.

„Majore,“ pravil Fink po krátké úvaze, „budeme se držet doporučení vašeho velícího důstojníka. Považujte svůj pohyb až do odvolání za omezený na základnu. Samozřejmě vaše postavení mimo službu je platné až do rozsudku.“ Poposedl si

a přebíhal pohledem mezi Cheungem a Lathamem. „Ještě něco, pánové?“

„Ne, ctihodnosti,“ pravil Cheung.

„Ne, ctihodnosti,“ přidal se Latham.

„V pořádku. Sejdeme se za dva týdny ode dneška v 09.00,“ oznámil Fink, aniž by zvedl zrak od stolu. „Toto slyšení je odročeno.“

Vstal, vyklouzl svými dveřmi a během několika vteřin zmizel.

„Co teď?“ zeptal jsem se Cheunga.

„Běžte domů. Sejdeme se kolem sedmé.“

„Kdo vezme karty?“

„Budeme pracovat, Coopere, abychom vás udrželi mimo Leavenworth.“

„Na tu 128 tam bylo dvacet svědků.“

„Což znamená, že musíme pracovat *zvlášť* tvrdě.“

Nasedl jsem do svého starého pontiacu odstaveného na parkovišti a zamířil do své dočasné rezidence na základně. Poskytl mi ji ubytovatel. Byl to dvojdoměk v rančerském stylu, který obvykle sloužil VIP návštěvám s dětmi. Na letecké základně Andrews byly ubytovací kapacity omezené, nic malého a nepohodlného nebylo v současnosti k dispozici, a tak se štěstí zhouplo tentokrát v můj prospěch. Dům měl čtyři ložnice, dvůr a společnou verandu. Předešlý obyvatel pověsil po obou stranách vstupních dveří hvězdy a pruhy jako projev stereovlastenectví.

Jel jsem na autopilota, dokud nezačal můj mobil zvonit a vibrovat.

Zkontroloval jsem displej. „Arlene.“

„Domluvili jsme se, že mi po tom slyšení zavoláš,“ pravil podplukovník Arlen Wayne, jediný člověk v Úřadu pro zvláštní vyšetřování na letecké základně Andrews – mé jednotce – kterému aspoň trochu záleželo na mé situaci.

„Jo, no, přemýšlím o pár věcech.“

„Vine, kamaráde, probud' se. To jsem *já*. Jak to proběhlo? Pořád máš svůj mobil, takže tě nezavřeli. Jedeš domů?“

„Ne, do Cancúnu.“

„Vážně, můžu pro tebe něco udělat?“

„Mohl bys mě přesunout do Venezuely,“ poznamenal jsem.

„S těmi nemáme smlouvu o extradici.“

Arlen restartoval konverzaci po přestávce.

„Vine... poptal jsem se na Cheunga a Macriho. Jsou dobří. Měl jsi štěstí, že jsi je dostal.“

„Což mi připomíná vtip, který jsem kdysi slyšel. Ten o Číňanovi, Italovi a Američanovi. Znáš ho?“

„Slyšel jsem je všechny, zvlášť ty tvoje. Podívej, Vine, tohle není legrace. Odsoudí tě podle 128 a skončíš na hodně dlouho v betonový krabici zdobený ostnatým drátem.“

„Já vím. Četl jsem stejný knížky, vzpomínáš?“

Knížky, o něž šlo, byly *Jednotná sbírka zákonů pro vojenské soudnictví* a *Manuál pro vojenské soudy Spojených států*. Jedna popisovala zákony, které my v zbrojených silách musíme dodržovat. Ta druhá uváděla tresty, které nás čekají, když tak neučíme. Náš systém nebyl drakonický, ale často nebral v úvahu polehčující okolnosti, pokud nebyly specifikovány v kodexu. Pokud vojenský soud rozhodl, že jste spáchali zločin, pak jste si odkroutili čas uvedený v manuálu. V případě paragrafu 128 Napadení – a zvlášť v mém případě napadení se smrtící zbraní, jež způsobila vážnou tělesnou újmu – manuál říkal, že rozsudek vinen vyžaduje uvěznění ve federálním zařízení, se sprchováním bez mýdla se zády opřenými o zeď, na dobu osmi let. K tomu propuštění beze cti a propadnutí celého platu a příplatků. Jak řekl Arlen, nebyla to legrace.

„Potřebuješ ještě něco?“ zeptal se.

„Další příležitost zabít Lockharta by nebyla k zahoezení.“

„No tak, Vine, věř systému.“

„Systém je jen tak dobrý jako lidé, kteří pro něho pracují,“ dodal jsem neurčitě. Byl jsem nesoustředěný a ticho informovalo Arlena, že myslím na něco jiného, než o čem mluvím.

„Nech to být, Vine,“ radil. „nejsi zodpovědný za Anninu smrt. Mluvili jsme o tom. Vyšetřování tě očistilo.“

To ano, ale také ukázalo, že se situace v Oak Ridge, kde jsme se s Annou střetli s podezřelými v případě a která skončila její smrtí, mohla vyvinout jinak, kdybych neudělal ten agresivní, špatné načasovaný tah, abych ukončil tu mexickou remízu, do níž jsme se dostali. Dokážu si tu scénu kdykoliv vyvolat, jako bych se nad ní vznášel. Protože tak si ji pamatuju, jako by to byla filmová smyčka. S podrobnostmi mi pomohl forenzní tým, který se tam dostal později a rozmístil tam tyčky, ukazující směr střelby skrz díry ve zdi, v podlaze a stropě, čímž se zviditelnily trajektorie každé kulky a znázornila střelba.

Takhle se to odehrálo: Annu držel zezadu muž, který měl rovněž pistoli v jejích zádech. Druhou zbraní na ni mířil další muž sedící v křesle před ní. Ten mě připravil o můj Colt .45. Já ležel na koberci a hnusná lesbická čubka mi mířila na hlavu glockem. Ten chlap v křesle se na okamžik podíval jinam, když do dveří vrazila pátá osoba, náhodný divák, což zásahem štěstěny odklonilo hnusnou lesbickou čubku a její glock. V té chvíli jsem se vrhl po tom hajzlovi v křesle. Jenže to byl špatný tah. Celkem bylo v místnosti vystřeleno devět kulek, většina na Annu nebo směrem k ní. Poslední z nich byla moje, když jsem vystřelil na toho šmejda, který držel Annu, a pak ještě ta, kterou vystřelil on na mě. Anna byla mezi námi. Kulka, která jí vzala život, přišla zezadu, jenomže zbraň, z níž byla vystřelena, nebyla určena nade vší pochybnosti, protože v tom okamžiku zápasila se svým útočníkem – otáčela se, kroutila, prala se s ním. Já vystřelil z Coltu .45. Šmejda z devítimilimetrového glocku. Za normálních okolností by to vyřešilo problém. Jenomže jsme oba používali podobnou munici. Oba typy zanechávají hladké vstupní a potrháné výstupní otvory a střela, která ji zabila, opustila její tělo a na místě činu se nenašla. Což znamenalo, že ji mohla zasáhnout jak devítka, tak .45. Poškození tkáně nerozhodlo tuto záležitost tak ani onak a to byl ten problém. Mohla to být kulka, kterou jsem vystřelil *já*. Mohl jsem být jejím vrahem.

Anna mi zemřela v náručí. Když naposledy vydechla, ležela

v kaluži své vlastní krve, černá nasávající díra v jejím hrudníku zanechávala bezdnou propast v mém.

„Vine... seš tam ještě? Haló?“

„Jsem tady.“

„Hej... mně taky chybí,“ řekl Arlen.

Arlen a Anna byli kamarádi od chvíle, kdy jsem je seznámil po tom, co jsme s Annou uzavřeli případ, na němž jsme spolu dělali v Německu. Oba jsme v té době byli v nemocnici. A vždycky od té doby, když se mezi námi objevila nějaká úskalí, Arlen zafungoval jako prostředník. Poprvé jsem ji potkal čtyřicet hodin po vyřízení rozvodu. Ze všeho nejméně jsem si přál další vztah, jenže Anna napochodovala do mého života a od začátku to byl ohňostroj. Občas nás spálil – takže jsme měli období, kdy jsme byli od sebe, abychom měli čas vychladnout. Anna se dokonce zasnoubila s nějakým sráčem, právníkem JAG s pochybnými morálními zásadami, aby, jak prohlásila, získala zpět trochu kontroly nad vlastním životem. Ohledně zasnoubení se vzpomínala jen několik dní předtím, než napochodovala do kanceláře v Oak Ridge, aby koupila tu devítimilimetrovou kulku. Nebo .45. Teď odešla navždy. A ten, kdo to zavinil – já – byl pořád tady. To byl můj problém, a ne nedostatek důvěry v systém nebo sprchovací blok v Leavenworthu.

„Posloucháš?“ zeptal se Arlen.

„Cože?“

„Dávej pozor, Vine. Říkal jsem, že probíhá vyšetřování Lockharta.“

„Ty jsi ho zahájil?“

„Já? V žádném případě.“

„Tak kdo?“

„Tvůj vojenský soud přitáhl zájem spousty novin, zvlášť po tý věci v Afghánistánu. Máš spoustu veřejný podpory. Nejspíš manželka nějakýho vysoko postavenýho generála zavětrila ne-spravedlnost a zatlačila na svého starouše.“

Nevěřil jsem mu ani slovo. Vyšetřování Lockharta byl míč, který do hry mohl vhodit jen Arlen. Musel to hrát opatrně.

Informaci o vyšetřování smluvního dodavatele MO by si mohl soudce Fink vyložit tak, že Cheung a Macri hrají špinavou hru a doufají, že donutí Lockharta ke stažení své výpovědi. Byl korunním svědkem obžaloby, kdyby stáhl svoje svědectví, zbouřalo by to celý případ státu proti mně.

„Lockhart má mocné přátele,“ konstatoval jsem. „Vlezdoprdelky jako on nemůžou podnikat bez nich. Podívej se na chlápka jménem Piers Pietersen ze společnosti, která si říká Swedish American Gold. A když už budeš v tom, zkontroluj černocho jménem Charles White. Je to Pietersenův moc dobrý kamarád.“

„Jak to souvisí s Lockhartem?“ zeptal se.

„Vsadím se, že mu perou špinavý prádlo.“

„Uvidím, co se objeví.“

„Taky by ses měl podívat na Konžany a Rwandány v Cyanugugu.“

„Na ty zapomeň, Vine. Jsou mimo náš dosah.“

Neměl jsem z toho radost, ale chápal jsem to. Afrika spolkla celé národy. Pár na sebe napojených jedinců mohlo zmizet docela snadno. „Co ty M16 s upilovanými čísly?“ zeptal jsem se.

„Nemáme žádná sériová čísla ani čísla šarží. Víme, že je vyrobili ve FN Herstal v Belgii, ale bez čísel se nedají vysledovat.“

Zklamání. Vlekl jsem tu zbraň přes celý konžský deštný prales v naději, že střelí někoho důležitého do nohy – pokud možno Lockharta.

„Co pilot André LeDuc od francouzské *Armée de l'Air*?“

„Interpol na něho vydal zatykač.“

„Dostaneš se k jeho záznamům?“

„Paříž bude spolupracovat. Co hledáme?“

„Jeho hlavu na talíři.“

„Kouknu, co se dá dělat. Když už jsme u těch Francouzů, myslím, že začnou vyšetřovat Fournierovu smrt. Pozvou tě, abys svědčil.“

„Jen do toho.“

„Hele, musím běžet, Vine. Brzo se stavím. Drž se, kamaráde.“

„Jako přibitej,“ odpověděl jsem.

Zaslechl jsem vyzváněcí tón a zastrčil mobil do kapsy saka. Zahnul jsem na dvojitou příjezdovou cestu, která mířila k dvojité garáži patřící k domu s dvojitým vchodem se dvěma vlajkami vlnícími se nad podestou v mírném vánku. Jedna z výhod být kriminálníkem.

Dal jsem si dlouhou koupel v hlavní koupelně a pak se chvíli díval ve vysokém rozlišení na jarní baseball na ploché TV obrazovce se zapnutým 5.3 prostorovým zvukem. Pozoroval jsem skříňku s alkoholem, když se ozval zvonek. Cheung a Macri tu byli dřív.

„Jste tu brzo,“ poznamenal jsem, když jsem otevíral dveře neznámému muži.

„Pane Coopere,“ řekl s napřaženou rukou. „Jmenuju se William Rentworthy. Jsem reportér *New York Times*. Jestli máte pár minut, rád bych s vámi mluvil o –“

Nepoznal jsem ho, ale věděl jsem, kdo to je.

„Promluvte si s mými právníky,“ opáčil jsem a zavřel mu dveře před nosem. Zajímalo by mě, kdo ho nechal pobíhat volně po základně.

Cheung a Macri dorazili o dvacet minut později.

„Přinesli jsme něco k jídlu,“ oznámil mi Macri, když vcházel za Cheungem. „Doufám, že máte rád vegetariánské.“

„Mám rád cokoliv, co *jí* trávu. Zvlášť když je to středně propečené.“

Ve skutečnosti jsem vůbec neměl rád vegetariánské jídlo, i když jsem párkrát večeřel v Summer Love, malé hospůdce v přízemí mého obytného bloku. Jediné, na co jsem se tam rád díval, byla samotná Summer, hippie kočka s nohama tak dlouhýma, že vám mohly způsobit krvácení z nosu už jen při pouhém pomyslení na ně.

„Pánové, dáte si něco k pití?“ zeptal jsem se, když jsem mířil do kuchyně. „Můžu vám nabídnout sladovou whiskey nebo danielse.“

„Děkuji, jenže já potřebuju něco tvrdého,“ poznamenal Cheung.

„Dám do toho kostky ledu,“ navrhl jsem.

Cheung se zasmál a kroutil hlavou. „Ne, díky. Vadilo by vám, kdybych prostřel?“

„Jen do toho. A co vy, advokáte?“ zeptal jsem se Macriho a podal Cheungovi nějaké vidličky.

„Ani já nebudu,“ pravil, když zbavoval svou aktovku několika liber poznámek a formulářů a hodil je na stůl v jídelně.

Nalil jsem si Glen Keith s ledem a trochou sifonu a opustil kuchyň s láhví. Potřeboval jsem spojení.

Cheung a Macri se posadili ke stolu. Šanony, které si přinesli, položili na podlahu. Jídlo na mě čekalo na tácku na jedno použití.

„Co to je?“ dotazoval jsem se.

„Lasagne s chřestem a baklažány,“ vysvětloval Macri s plnou pusou. „Je to moc dobré.“

Zkusil jsem to a byl jsem příjemně překvapen, i když čtvrt kila mletého hovězího by to vylepšilo.

„Měl jsem návštěvu z *New York Times*,“ sdělil jsem jim. „Chlap jménem Rentworthy.“

„Co chtěl?“ chtěl vědět Cheung.

„Špínu. Co jiného?“

„Twenny Fo a Leila tam budou jako svědci, takže se můžeme vsadit, že tomuhle vojenskému soudu se dostane spousty mediální pozornosti. Což by mohlo váš případ poškodit, nebo mu prospět. Uvidíme, jak se to bude vyvíjet... Možná by stálo za to podat k soudu žádost o uzavřené jednání.“

„To se nestane,“ soudil Macri. „Fink sám je těžký případ vyžadování pozornosti. Až vás bude příště kontaktovat ten z *Timesů*, vyslechněte ho, Vine, než mu zabouchnete dveře. Jestli má něco důležitého, co se vztahuje k případu, a chystá se to zveřejnit, přijde za vámi jako prvním. Vždycky můžete odmítnout podat vyjádření. Ale rádi bychom byli včas varováni.“

„Kdo tu mluvil o zabouchnutí dveří?“

„Je to novinář, který chce urvat trochu slávy a úspěchu na váš účet. Co jiného uděláte?“

„Pojďme se věnovat trochu pozadí, můžeme?“ navrhl Cheung změnu tématu. „Máte zajímavé záznamy, Coopere. Vidím, že už jste z napadení byl obviněn dříve.“

Nereagoval jsem.

Cheung se na židli opřel. „Coopere, vím, že to pro vás bude těžké, ale my jsme na vaší straně. Domluvme se. My vám budeme klást otázky a vy budete odpovídat, aniž byste si něco nechával pro sebe. A když si budete myslet, že neklademe ty správné otázky, sdělíte nám informace, které si myslíte, že bychom měli znát. Jinak to prostě nemůže fungovat. Souhlasíte?“

Pokrčil jsem rameny. Neměl jsem moc jiných možností.

„Máte proti sobě dvacet svědků, Vine,“ informoval mě znovu Cheung. „Upřímně, bude to vyžadovat každý známý trik a hromadu štěstí, abychom vás z toho průšvihů dostali.“

Macri zvedl se země šanon, položil si ho na klín a listoval v něm. Nakonec vytáhl list papíru.

„Chcete nám něco povědět o plukovníkovi, kterého jste zmlátil?“

„Stát ten případ odložil. To je nepřípustné,“ bránil jsem se.

„To my víme,“ odpověděl Cheung. „Nicméně nevadilo by vám seznámit nás trochu s pozadím?“

Povzdechl jsem si. Bývaly doby, kdy mi to dělalo potíže. Jenže teď mi babrání se ve věcech kolem mého rozvodu dělalo asi takové problémy, jako poškrabat si vyrážku.

„S exmanželkou jsme chodili do manželský poradny. Poradce byl záložák se zařazením O-6. Ukázalo se, že mojí bejvalce pravidelně radí soukromě. Jednou jsem přišel domů a nachytil jsem ho ve sprše. Právě jí poskytoval nějakou terapii kolem příklopky hrtanové.“

Macri se podíval na Cheunga.

„Jak to vidím já,“ dodal jsem, „plukovník dostal doživotí.“

Vypadali zmateně, a tak jsem jim to objasnil „On se s ní oženil.“

„A co ty dvě žaloby za opilství a nepřístojné chování – jedna prokázaná?“ zeptal se Macri.

„Procházel jsem těžkým obdobím.“

Macri se na mě podíval. „Vy jste těžký případ, Coopere. S takovým záznamem to nikdy nedotáhnete na podplukovníka. Proč jste pořád ještě u letectva?“

O tom jsem už mnohokrát přemýšlel, zvláště od Anniny smrti. Chtěla odejít z armády a chtěla, abych odešel s ní. Tehdy jsem o tom vážně uvažoval. Dotáhl bych to až do konce? Teď, když byla mrtvá, to už nikdy nezjistím.

„Chcete ode mě slyšet, že bych se jinde pravděpodobně neuplatnil?“

„To by bylo upřímné, ne?“ opáčil Macri.

„A to jsem si myslel, že tohle nebude příjemný večer.“

Cheung ukázal Macrimu, aby mu podal složku. „Všiml jsem si, že velká část vašich záznamů podléhá utajení. Mnohem větší, než bych čekal,“ řekl. „Jsou tu velké díry.“ Odložil vidličku a listoval v záznamech. „Vy jste studoval právo na Newyorské univerzitě?“

„Poznej svého nepřítele.“ Má odpověď vyvolala u Macriho záblesk úsměvu.

„Nastoupil jste včas pro Kosovo a byl jste cvičen jako před-sunutý letecký návodčí. Byl jste vysazen v Afghánistánu jako důstojník pro speciální taktiku a pak převelen k Úřadu pro zvláštní vyšetřování, kde jste vyřešil několik důležitých případů.“

„Šťestí začátečníka,“ poznamenal jsem.

„Pak následují ty díry.“ Cheung zalistroval dalšími stránkami. „Dostal jste řadu pochval. Vlastně *je* tu spousta kladného... možná dost, aby převážilo nad tím špatným.“ Macri si udělal poznámku na papír. „Máte výsadkářská křídélka, ovládáte seskoky z velké výšky se zadrženým otevřením padáku,“ pokračoval Cheung. „Vidím, že jste dělal hromadu práce pro Velitelství zvláštních operací. Poslali vás do Iráku?“

„Nikoliv úředně,“ ozval jsem se.

„Probíhá řízení ohledně udělení Leteckého kříže... Proč jste se přihlásil na operace ochrany osob v Afghánistánu? Chcete zemřít?“

„Přišel jsem o partnerku. Byli jsme si blízcí. Potřeboval jsem se soustředit na něco jinýho.“

„Můžete nám popsat okolnosti?“

„Jmenovala se Anna Mastersová. Zemřela na střelnou ránu v hrudníku. Byl jsem u toho.“

Čekali na pokračování. Ale mně se nechtělo. Doplnil jsem si pití.

„Dobře, takže vaše třetí a nejnovější nasazení do Afghánistánu. Mise nebyla tajná. Co kdybyste nám o ní něco pověděl?“

Cheung se opřel a čekal, až začnu. Viděl jsem týdny, které mě čekají – ti dva tady, Charlie Chan a Tony Soprano, vytáhnou každou podrobnost, která nebude utajovaná, a pak ji přepracují na pohádku o životním úspěchu, kterou ani já nepoznám.

„Jestli musím,“ ustupoval jsem.

„Musíte,“ ujistil mě Macri.

2

K Á B U L

Afghánský ministr vnitra Abdul al-Eqbal sdílel falešnou představu všech politiků, kteří přetáhli svoje datum spotřeby: že postavení a moc jim byly předurčeny a že jejich lidé je budou milovat bez ohledu na kraviny, jaké spáchají, s kým vydrbou nebo jak se chovají.

Al-Eqbal byl tlustý v zemi, kde byli všichni kost a kůže. Byl neoblíbený, protože bral úplatky. I když to byla země, kde *každý* bral úplatky, Abdul al-Eqbal měl svou vlastní třídu – vzal *bakšiš* od jedné strany a natáhl ruku k té druhé, načež prostě zmizel a nechal obě strany, aby si to vyřídily mezi sebou, nebo se s nataženou rukou místo něj objevil o stupeň nižší úředník. Zpravodajské služby to sice nepotvrdily, ale na ulici se šušovalo, že al-Eqbal podpořil nesprávnou partu o jedno víckrát, než měl, a je teď vysoko na seznamu cílů Tálibánu.

Po tom průšvihy v Oak Ridge jsem si přál nejošklivější, nejnebezpečnější úkol, jaký mohlo letectvo nabídnout. Měl jsem pocit, že si to zasloužím. Ukázalo se, že se jedná o zajištění bezpečnosti osob v Afghánistánu: Ten den, kdy jsem dorazil do země, jsem se dověděl, že se hledají dobrovolníci pro al-Eqbalovu ochranu. Byl to nejrizikovější úkol v útvaru nejvyšších rizik. Znělo to jako důvod, proč jsem tady, a tak jsem se přihlásil. Čímž jsem se stal velitelem jednotky osobní ochrany v koloně tří vozidel uhánějících po výpadovce na okraji Kábulu.

V té chvíli jsme byli na al-Eqbalově hřišti. Žili tu jeho lidé, údajně ti, kdo pro něho hlasovali. Slyšel jsem, jak si chlap pobrukuje místní popěvek. Předklonil se a díval se, jak kolem ubíhají domy barvy trusu.

„Jak je vám tam vzadu? Je někomu zima?“ zeptal se rotný Chip Meyers, který obsadil přední sedadlo spolujezdce a otázku hodil přes rameno.

Meyers byl kolega, taky zvláštní agent v Úřadu zvláštního vyšetřování letectva – OSI*. Než nastoupil, dělal modela. Jeho andělsky modré oči a pekáč buchet prodávaly spodní prádlo pro Calvina Kleina. Prý rád chodil s vdanými ženami, protože klíčkování před manželi zvyšovalo vzrušení. Možná z něho jednoho dne bude dobrý manželský poradce. Zřejmě ho do armádního náborového střediska zahnały výhrůžky smrti.

Venku byly čtyři stupně. Chladno podle všech standardů.

„Pane?“ Otočil se úplně a mrštil otázkou znovu přímo na hodnostáře. „Zima?“

Al-Eqbal ho zcela ignoroval.

Meyers pokrčil rameny, otočil se dopředu a dál se rozhlížel po IED** – improvizovaném výbušném zařízení – kolem cesty. V partě jsme byli jediní dva od letectva. Řidič, který seděl vedle něho, byl pěšák, mladý seržant jménem Rory Bellows. Byl hubený a tolik kmital hlavou, jak hledal hrozby, až jsem si myslel, že má nervový tik.

Tým tvořící jednotku byl složen z příslušníků OSI a Americké pozemní armády. V předním voze byl párek armádních poddůstojníků jménem Detmond a Stefanovic. Oba byli předčasní. Detmond předčasně zešedivěl, Stefanovic předčasně oplešatěl. Stef byl navíc malý. V humvee musel sedět na manuálu pro údržbu, aby viděl přes palubní desku. Řidič, armádní specialista, byl náhradník, se kterým jsem dosud nepracoval. Jmenovka na bojové uniformě uváděla „Mattock“.

* Office of Special Investigations

** Improvised Explosive Device

Konvoj uzavírali seržant Reese Fallon, dvoumetrový černoš, který hrával pivota za Notre Dame, a řidička specialistka Alicia Rogersonová, za svých civilních časů knihovnice v malém městě. Zeptal jsem se, co hezká knihovnice dělá v prdeli světa, jako je tahle, a ona mi vysvětlila, že má ráda thrillery, a tak se rozhodla přidat se a napsat několik vlastních kapitol. Byla energická, vykulená a nadšená, což mi říkalo, že její boty šlapou po zdejší hlíně tak týden, nanejdýš.

„Stát! Zastavte!“ vykřikl náhle al-Eqbal. „Nařizuji vám, abyste zastavil!“

Nadskočil jsem. „V čem je problém, pane?“

„Udělejte, co říkám, a zastavte! To je rozkaz!“

Byl jsem tady, abych udržel toho chlapa naživu, a zastavit na místě, které nebylo prohledáno, protože si hodnostář potřebuje odskočit, nebylo v knize pravidel.

Al-Eqbal cvakl zámek a otevřel dveře vozu, který se stále pohyboval. „Teď!“ dožadoval se.

Ježíši... podíval jsem se z okna. Kolem byly zchátralé domy a stejně zchátralé podniky. Na cestě bylo pár aut. Zjevně si nás nikdo nevšímal.

„Proč chcete zastavit, pane?“ zeptal jsem se ho znovu.

„Mám tady bratrance. Nejlepší šňupací tabák v celém Kábulu. Jezdím sem pořád. Tohle jsou mí lidé. Žádné nebezpečí. Zastavte tady, hned!“

Ne zřejmě nebral jako odpověď. Zavolal jsem první vozidlo rádiem a požádal Stefanovice, ať přiřazí ke kraji cesty. Brzdová světla landcruiseru se rozsvítila, pneumatiky zaskřípaly, jak zabraly na šterku, a al-Eqbal zmizel ze dveří. Skočil jsem za ním a odvedl ho stranou. Položil mu dlaň v rukavicích Nomex na prsa. Podíval se na ni, jako by to byl nepříjemný hmyz.

„Pane,“ řekl jsem mu. „Mám tu práci. Prosím, počkejte.“

Obrátil obrovské hnědé oční bulvy k Alláhovi, a já v myšlenkách probíhal šest základních pravidel osobní ochrany:

1. Nikdy neponechej své chráněnce o samotě.
2. Většina organizovaných útoků je úspěšná.

3. Tělesní strážci zřídka střílejí ze svých zbraní účinně, pokud vůbec.
4. Tělesní strážci téměř nikdy neovlivní výsledek útoku.
5. Tělesní strážci obvykle zemřou.
6. Šourky tělesných strážců se napínají, protože mají důvod – není dobré to ignorovat.

No tak jo. Číslo šest nebylo v *oficiálním* manuálu. Zato bylo červeně podtržené v tom neoficiálním. A můj šourek byl teď napjatější než slupka na hroznu.

Jednotka opustila vozidla, ve kterých zůstali jen řidiči Mattock, Bellows a Rogersonová. Standardní operační postup byl následující: nechat motory běžet pro případ, že bychom museli místo opustit ve spěchu. Ostatní rychle vytvořili kolem al-Eqbal učebnicový kosočtverec skládající se z pěti mužů: Meyers vpředu, Stefanovic vzadu, Detmond a Fallon po stranách a já u ramene ochraňovaného. Al-Eqbal ukázal, kam chce jít, což bylo asi třicet metrů zpět po ulici ve směru, odkud jsme právě přijeli.

Lidé nám uhýbali, přecházeli na druhou stranu cesty, vyhýbali se očním kontaktům. Nic z tohoto chování nebylo zvlášť neobvyklé. Byli zvyklí vidět na ulici ozbrojené americké vojáky, ale dost často se stávalo, že přitom umírali civilisté. Což byl důvod, proč nechtěli zůstat v naší blízkosti. „Kam jdeme, pane?“ zeptal jsem se chráněnce.

Al-Eqbal ukázal na kábulskou verzi obchodu se smíšeným zbožím – šedou patrovou stavbu s několika prodejními pulty venku, na nichž byly vystaveny noviny a časopisy, několik kusů technického vybavení (od lamp po nářadí pro automechaniky), jakož i láhve s pitím a konzervy s jídlem. Dřevěné a polystyrenové krabice na zemi pod pulty obsahovaly přebranou povadlou zeleninu. Před krámem okouněli dva mladíci, jen tak tam postávali a kouřili. Když nás uviděli přicházet, jeden z nich křikl na někoho v obchodě, načež oba utekli a zmizeli v uličce o několik domů dál.

Před budovu vyšel muž středního věku. Když uviděl al-Eqbala, obavy v jeho obličeji se změnilы v úsměv. Předpokládal

jsem, že je to ten bratranec, protože nikdo jiný než famílie nemohl být šťastný, že toho chlapa vidí. Objali se a políbili a rychle brebentili v darí. Příliš rychle, abych rozuměl, ale podařilo se mi zachytit útržky obvyklé řádky ukrutných komplimentů. Náš hlavoun se otočil a chtěl zajít dovnitř, ale já ukázal Meyersovi, ať místo prohlédá, a opět jsem se postavil před al-Eqbala a zablokoval jsem mu cestu.

„Pane, prosím, nechte nás nejdřív prohledat budovu.“

Zaklel v darí – něco o tom, že jsem zplozencem vlažné moči kozího stáda – nicméně se zastavil a čekal. Uložil jsem si urážku pro případné pozdější použití. Jeho bratranec se usmíval a krčil rameny, jako by chtěl říct, že bratranec je politik – co se dá dělat.

Stáli jsme na hliněném chodníku posypaném šterkem a čekali. Ledový vítr nám do nosu a úst přinášel superjemný afghánský prach páchnoucí lidskými výkaly a soumary.

Meyers vyšel ven, právě když mi prsty na levé ruce, prostřelené a zlámané na předešlých misích, ztuhly zimou v křeči.

„Čisto, šéfe,“ hlásil.

„Jaké je rozložení místnosti?“

„Jedna velká předváděcí místnost plná harampádí, dvě menší místnosti vzadu, plné dalších krámů. Zadní dveře – zamčené – vypadá to, že se otevírají do prašné ulice. Nejsou tam žádné zdi uzavírající prostor. Vnitřní schodiště vedoucí do patra. Nahoře nějaká bába loupe erteple, ošklivá je jako noc. Tři další místnosti, všechno ložnice. Na střeše šňůra na prádlo a satelitní talíř.“

Vypadalo to, že v místě nejsou žádné hrozby. Každé místo, které je prohlédnuté a odkud byly odstraněny neoprávněné osoby, je technicky bezpečné, pravila rukověť osobní ochrany. Jenže životní zkušenost mě naučila opatrnosti. Uhnul jsem stranou a nechal al-Eqbala projít a náš kosočtverečný obrazec se chystal přesunout do omezených prostor. Hlavou mi probíhal úkol této a téměř každé jiné jednotky osobní ochrany: zabránit atentátu, zranění, únosu, tajné schůzce a hlavně chránit hodnotářův denní rozvrh. Dvojitý problém právě teď, připomněl jsem si. Měli jsme na krku neplánovanou schůzku.

Al-Eqbal přerušil mé myšlenky. „Dovnitř půjdu sám,“ přikázal s mávnutím ruky, jako bysme byli obtěžující mouchy. „Není tam dost místa.“

Podíval jsem se na obchod a viděl, že má pravdu. Nebyl to žádný Wal-Mart. „Nemůžete tam jít bez doprovodu.“

Dívali jsme se chvíli na sebe, než si unaveně povzdechl: „Jeden strážný. Mám dojem, že se moc bojíte, mladý muži.“

„Můžeme tady ztratit jen pět minut, pane,“ odpověděl jsem. Potrásl hlavou, jako by chtěl říct, že nic nechápu.

„Meyersi, doprovod našeho hodnostáře.“

„Ano, pane,“ odpověděl Meyers.

Příručka v mé hlavě se přehrávala jako špatná písnička, která nechce zmizet:

1. Nenech chráněnce vstoupit do dveří prvního.
2. Na chodbách drž chráněnce uprostřed.
3. Drž chráněnce dál od oken a zákoutí a prostor omezujících únik.

Bratranec položil paži hodnostáři kolem ramen. Kráčeli k obchodu a cestou si povídali a smáli se. Meyers se zařadil před ně, rozhlížel se vlevo a vpravo. Profík.

Já se rozhlížel po ulici. Kolem projížděl žlutý taxík s náhradním nárazníkem a dveřmi, takže vypadal jako poslepovaný, a vypouštěl přitom oblaka kouře. Řidič se naklonil přes sedadlo směrem k nám. Nepřestával doufat v rito. O padesát metrů dál přecházelo přes cestu několik mužů středního věku zabraných do hovoru. Poblíž zvedl vítr prach a jako vzdušný vír ho hnal k nám. Další prach mi vlétl do očí. Otevřel jsem je včas, abych uviděl ženu v tmavě modré burce vzdouvající se jako plachta – spodní okraj se třepotal a plácal se jí kolem jejich kotníků – došla doprostřed cesty, zastavila se, otočila a kousek se vracela. Dva mladíci na kolech museli prudce odbočit, aby se jí vyhnuli. O pár bloků dál zajel muž s dvoukolákem na kraj cesty a začal prodávat trsy banánů.

Řidiči s našimi auty zacouvali a zaparkovali je před obchodem al-Eqbalova bratrance – jedním z pěti v bloku. Na obou

koncích bloku byly úzké uličky. Budovy na druhé straně široké ulice byly většinou z šedého neomítnutého betonu, jedno až dvě patra s plochými střechami, dvě okna na patro, žádné balkony. Některé byly obydlené. Některé obývací pokoje fungovaly jako obchody, jako u al-Eqbalova bratrance. Nad střechami domů se zvedala impozantní hmota TV Mountain. Před pár lety, když jsem byl poprvé v Afghánistánu, jsem byl tam nahore. Tálibán prudce ostřeloval naše tamní postavení. Snažili se vytlačit mě a několik dalších důstojníků pro speciální taktiku, zatímco jsme naváděli letadla na jejich fundamentalistická postavení. Při pohledu z vrcholu se šedivé město vinulo kolem úpatí jako pokrývka z chlupů vytažených ze sušičky.

Promluvil jsem do malého zavěšeného mikrofonu, který byl součástí systému umožňujícího komunikaci mezi členy týmu na krátké vzdálenosti. „Co se děje?“ zeptal jsem se Meyerse.

„Tohle se protáhne, šéfe. Chystají se vařit čaj,“ ozvala se mi ve sluchátku odpověď.

„Řekni panu Velkému, že má ještě dvě minuty.“

Stefanovic, Fallon a Detmond, všichni patřili k armádě. Všichni stáli zády k budově a nečinně se dívali na horu. Čekali. Jejich M16 mířily do země. Detmond si zapálil cigaretu. S chráněncem mimo obraz polevilo i jejich soustředění. Řidiči nechávali motory běžet. Z otevřeného okna duněl mizerný gangsta rap.

„Proč ses přihlásil na tento úkol?“ zeptal jsem se Stefanovice, abych zabil čas.

„Kdo se přihlásil?“ opáčil. „Obral jsem svýho seržanta v pokru. Bylo to buď tohle, nebo služba na latríně. Kdyby se to stalo znovu, беру ty sračky. A ty?“

„Mozkové uprdnutí.“

„Tys tady do toho vlezl *dobrovolně*?“ užasl Fallon. Podíval se na mě; viděl, ale nevěřil.

Detmond zavrčel.

„Mám pro vás vtip o dobrovolnících,“ obrátil jsem se na to malé uskupení. „Chlap vejde do baru s domácím mazlíčkem aligátorem. Položí ho na pult a říká zaraženému osazenstvu:

„Navrhuju vám obchod. Strčím péro tady tomu aligátorovi do huby a budu ho tam držet minutu, a von pak otevře tlamu. Pokud budu pořád mít svý péro, zaplatí mi každej z vás drink.“

Osazenstvo samozřejmě souhlasilo, takže on si stáhne kalhoty, strčí ptáka aligátorovi do tlamy a místnost ztichne. Po minutě chytne láhev od piva a praští jí aligátora do hlavy. Ten otevře tlamu a z ní vypadne jeho nepoškozenej kokot. Dav začne šílet a pití teče proudem. Po chvilce chlap vyleze na bar a praví: „Mám další nabídku. Zaplatím stovku doláčů tomu, kdo to zkusí.“

Ticho obestře dav.

„Ale no tak,“ pokračuje chlap. „To tady sakra není žádnéj dobrovolník?“

Pomalů se nad hlavu zvedne osamělá ruka. Je to mladá blondýna.

„Udělám to,“ říká, „ale jenom když mě nepraštíte po hlavě tou flaškou.““

Fallon mi přestal věnovat pozornost.

Detmond zabručel.

„Má matka je blond,“ poznamenal Stefanovic nevýrazně.

Odkášlal jsem si a pak jim řekl, ať se snaží i nadále. Šel jsem se podívat na bratrancovy vstupní dveře.

Nikdo nevycházel. Začínal jsem být netrpělivý. Potloukat se po ulicích Kábulu s hvězdami a pruhy na rameni bylo jen o trochu méně stupidní než strkat vidličku do zásuvky ve zdi. Kromě toho jeho pět minut už uplynulo.

„Meyersi...“ houkl jsem do mikrofonu.

„Prej chce *dalších* pět minut,“ ozvalo se.

„V žádném případě,“ řekl jsem mu, ale věděl jsem, že tento chlap zůstane, ať souhlasím, nebo ne.

Otočil jsem se právě včas, abych spatřil dívku, které nemohlo být víc než čtrnáct. Byla celá v černém, s růžovým šátkem na hlavě. Vběhla do budovy vedle té bratrancovy. Byla předkloněná a držela se za břicho, jako kdyby byla těhotná. Vstupní dveře za sebou nechala otevřené.

Chystal jsem o tom zmínit do mikrofonu, když ohlušující exploze změnila svět na obrovskou kouli prachu. Srazilo mě to zpátky, proletěl jsem vzduchem a narazil do domu tři metry za mnou. Prach mi ucpal nos i oči a sevřel mi plíce.

Nemohl jsem dýchat.

Seškrabal jsem si špínu z obličeje a uviděl obrovský bílý, černý a šedivý mrak valící se k nebi. Pod ním byly dva z našich landcruiserů převrácené na bok. Mí muži byli na zemi. Così v mé hrudi se uvolnilo a já nasál plně plíce budovy v prášku, což vyvolalo záchvat kašle. Když jsem se z toho dostal, slzícíma očima jsem viděl, že dům al-Eqbalova bratrance zmizel stejně jako ten sousední, oba směřovaly vzhůru ve zvětšujícím se šedočerném hříbu. Ježíši... Meyers musel být někde v tom mraku. Chtěl jsem se pohnout, konečně se postavit, ale všechno se pohybovalo tak pomalu. Landcruiser Rogersonové byl zaparkovaný před místem, kde stával sousedův dům. Viděl jsem její profil. Něco nebylo v pořádku. A sakra... její obličej... žád-ný neměla.

Mé tělo odmítalo pracovat. Nějak se mi podařilo vytáhnout se na jedno koleno a děkoval jsem kevlarovému hrnci na hlavě a keramickému plátu na zádech, že pohltily většinu mého nárazu do zdi. Stefanovic, Fallon a Detmond leželi rozplácnutí na zemi. Všichni tři se trochu pohybovali. Byli blíž výbuchu než já a taky je to tvrději zasáhlo. Detmond byl zraněný, červená skvrna se šířila po šedo zelených maskovacích prvcích jeho armádní uniformy směrem k lokti. Podařilo se mu posadit se, ale téměř okamžitě ho neviditelná síla opět srazila na záda. Do prdele, jsme pod palbou! Fallon a Stefanovic se vyškřábali na nohy a odtáhli Detmonda za druhý z převrácených landcruiserů – ten můj, který řídil Bellows. Kde je Bellows? Neviděl jsem ho; ani Mattocka. Všichni tři řidiči – mrtví?

Situace se bude vyvíjet od posrané k ještě posranější, pokud s tím někdo něco sakra rychle neudělá. Ve sluchátku mi zapras-kalo.

„Kdo je to?“ zeptal jsem se.

Atmosférické poruchy.

Chystal jsem se vyšknout sluchátko z ucha, když jsem slyšel zaskřehotat: „Coopere...”

Hlas mi byl povědomý, ale můj sluch nebyl v pořádku. „Meyersi?“ zeptal jsem se.

„Nohy... zlámané.“

Jo, byl to Meyers. Rozhodně ne někdo, kdo by byl schopný udělat cokoli sakra rychle nebo jakkoliv jinak. Ale, do prdele, byl naživu.

„Jdu k tobě. Nehýbej se.“

Slyšel jsem ho, jak se skřehotavě chechtá. „Hejbat se...?“

Na karoseriích landcruiserů se objevily díry po kulkách. UVědomil jsem si, že zatímco Fallon, Detmond a Stefanovic jsou pod palbou, na mě nikdo nestřílí, což znamenalo, že ať už nás přišpendlil k zemi kdokoli, na mě neviděl. Nebyla to žádná naplánovaná střelba, kdy kulky létají ze všech stran a znemožňovaly by nám únik. Takže buď byl útok improvizovaný, nebo jsme narazili na doškolovací odnož Tálibánu.

Já byl pro střelce jediným slepým místem – přímo pod nimi. Podíval jsem se nahoru. Jasně, hlavně pušek čouhaly z obou oken nade mnou v prvním patře a jedna také z okna v druhém patře. Napočítal jsem celkem pět vyčnívajících hlavních.

„Stefanovici,“ křikl jsem do mikrofónu. „Jak je Detmondovi? Zkontroluj Mattocka a Bellowse.“

Slyšel jsem hlas v uchu, ale byl tlumený, jako skrz vlnu.

„Běž k rádiu a sežeň nám leteckou podporu!“ řval jsem. Odpověď přišla, ale já nerozuměl.

Stefanovic se odplazil z dohledu za druhý landcruiser. Doufejme, že hledá fungující radiostanici. Prošel jsem zbraně a zkontroloval munici, abych si uklidnil nervy a získal určitý nadhled: jedna karabina Colt M4, čtyři zásobníky – sto dvacet nábojů; jeden Sig Sauer P228 se dvěma zásobníky, jeden náboj v komoře; jeden útočný nůž K-bar. *Do prdele* – žádné granáty!

Vstupní dveře vedle mě byly zavřené a pravděpodobně zamčené. Se zády těsně u zdi jsem se přesouval k uličce vlevo. Na

rohu budovy jsem na chvilku odložil pušku, vytáhl sig a odjistil ho. Vysunul jsem hlavu a sig současně kolem rohu. O dvě kulky později se už tálibánský bojovník s AK-47 handrkoval s ostatními mučedníky, kdo je na řadě pobavit se s pannami.

Vrátil jsem sig do pouzdra, zvedl k rameni M4 a vydal se uličkou. Položil jsem konečky prstů na cihly a ucítil vibrace. AK-47 uvnitř domu kropily okolí tak hojně, že výstřely vibrovaly zdivem. Mé slyšení se s lupnutím vyčistilo a já slyšel, jak Stef a Fallon opětují palbu; M16 vydávaly úplně jiný zvuk než ákáčka.

Následoval jsem sig kolem dalšího rohu a dostal se do zadní uličky lemované řadou těsně namačkaných příbytků. Kolem rohů několika bloků v obou směrech vykukovali muži a chlapci a snažili se zjistit, co se děje. Dobrá přestřelka byla v těchto čtvrtích na stejné úrovni jako fotbalové utkání. Z jednoho výklenku na mě zamával jeden z kluků. Zamával jsem zpět a on mi ukázal prostředníček – patřil zřejmě k domácímu týmu. Možná měl někde velkou zvětšenou ruku s nápisem „Osama“.

Kolem zadního vchodu byla poházená kola. Střelci přijeli do práce na kolech. Sig se vrátil do pouzdra. Zásobník s třiceti náboji a krátká hlaveň dělaly z M4 ideální zbraň na vyčištění budovy. Přepínač jsem přehodil na dávky po třech nábojích, abych šetřil municí, odjistil ji a vklouzl dovnitř. Byla tam tma. Zastavil jsem se u zdi, snažil jsem se ovládnout svůj dech a dát svým očím pár vteřin na adaptaci na mizerné světlo. Místnosti byly nalevo a napravo z krátké chodby. Zkontroloval jsem je a byly čisté, tak jsem se posunul do hlavní místnosti v přízemí. Taky čisto. Vrátil jsem se po vlastních stopách, zavřel zadní dveře – nebyl na nich zámek – pak jsem našel schody vedoucí podél zdi a opatrně vystoupal po strmém schodišti do prvního patra. Končilo na malém odpočívadle, zbytek podlaží byl rozdělený na dvě místnosti. Praskání výstřelů se ozývalo zleva i zprava. Rychle jsem zhodnotil oba pokoje. V místnosti vlevo byl jeden střelec. Místnost vpravo obsahovala dva. Podlahy v obou pokojích byly poseté prázdnými nábojnicemi a zásobníky.

Bojovník Tálibánu v levé místnosti byl starý – tak padesát-

ník – a oblečený v černém. Praskání výstřelů bylo tak hlasité, že si neuvědomil, že jsem za ním, dokud mu K-bar nepřerázl průdušnici a částečně nepoškodil míchu. Krev stříkala všude. Jemně jsem ho položil mezi všechno to jeho mosazné smetí, zatímco klokotal a cukal sebou, a pak jsem vzal jeho AK a vyměnil zásobník za plný, který jsem našel v brašně položené na polámané židli. V brašně nebylo žádné jídlo. To naznačovalo, že toto představení nebylo naplánované – což bylo dobré vědět. Za dveřmi byla opřená o zeď M16A2 a taška plná zásobníků. Zvedl jsem pušku. Byla zcela nová, stále ještě s leskem z prodejny. Sériové číslo na jejím závěru bylo vybroušené. Kde se tálibánský bojovník dostal k něčemu takovému? Pověsil jsem si zbraň na rameno a vzal brašnu se zásobníky.

Kdybych dědka zabil M4, kdekdo by věděl, že je tady Strýček Sam s dodávkou až do domu. Abych rozptýlil jakékoliv pochybnosti, vystřelil jsem několik dávek oknem z chlapova ákáčka. Chtěl jsem ujistit jeho kámoše, že starý pán je pořád v práci. Odložil jsem zbraň a přešel odpočívadlo do místnosti vpravo. Dveře byly dokořán. Oba cíle byly oblečené do tálibánské černé, táhlo jim na dvacet nebo měly těsně po ní. Byli otočení zády ke mně. Stříleli do zmračených landcruiserů, zbraně přepnuté na automatiku. Plýtvali municí a mé kamarády zasypávali olovem. Podle zvuku jeden z cílů střílel z M16.

Pak se několik kulek zavrtilo do stropu nad mou hlavou. Dolů se snášel šedý prach a usazoval se mi na ramenou. Mí hoši naproti přes ulici jim to opláceli.

„Tááák, kamarádi,“ zavolal jsem zvýšeným hlasem, abych překřičel hluk. „Vztyk!“

Střelci se ohlédlí přes rameno s vytřeštěnýma očima. Bojovník s M16 měl oranžové vousy a velké modrozelené oči. Možná upomínka na dobu, když sem dorazil Alexander Veliký se svou armádou, aby si podrobil místní obyvatelstvo a trochu si „odpočinul a zotavil se“. Nemusel jsem přemýšlet, co mám dělat. Oba muži koupili tři kulky do hrudi. Jejich síla vystrčila ryšavce z okna zadkem napřed. Padal potichu, už byl mrtvý.

Střelec v patře nade mnou přestal střílet. Věděl, že se něco děje, pravděpodobně když uviděl svého islámského bratra udělat velký krok vzad až dolů na ulici. Začal volat na své kamarády. Když nepřišla odpověď, začal střílet skrz podlahu. Přitiskl jsem se ke zdi a vyměnil zásobníky. Shůry přšela omítka, dřevěné třísky a olovo, což mi umožnilo udělat si představu o jeho poloze. Vystřelil jsem nahoru – jednotlivé rány – vyprázdnil zásobník. Pak jsem čekal na reakci. Stál jsem na místě asi deset vteřin, vyměnil zásobníky, naslouchal, díval se nahoru. Nikdo tam nechodil a střelba přestala. Díry po kulkách na stropě zaplnila krev a začala kapat na podlahu.

Vyšel jsem do druhého patra, abych se ujistil, že tam byl jen jeden bojovník a že ten je nyní mrtvý. Prohledal jsem ho pro hochy od rozvědky, ale nenašel jsem nic zajímavého. Zvedl jsem AK, uvolnil zásobník, vyhodil náboj z komory a několikrát s ním uhodil o zeď, až se pažba rozštípla. Pak jsem se vydal dolů, sebral M16 a vyřadil na nějakou dobu ta ákáčka.

Přesunul jsem se k oknu a zahvízdal na své lidi. Mou pozornost upoutal pohyb na ulici. Do prdele! Hnalo se k nám púl tuctu ozbrojených, vousatých mužů, až se jim černé pláště třepetaly ve větru. Tři z nich zmizeli v jednom domě vzdáleném třicet metrů. Jejich kamarády jsem ztratil z dohledu. Čas zmizet. Prohledal jsem mrtvolu a jejich batohy, ale nic jsem nenašel. Sporadická střelba opět začala. Kolik tálibánců bylo v okolí? Potloukat se kolem a provádět sčítání lidu se nezdálo být dobrým nápadem.

Sešel jsem do přízemí a uvažoval, co dál – mám odejít zadními, nebo předními dveřmi? Předpokládal jsem, že moji hoši nadělají díry do těch nepřátelských bojovníků, které uvidí. A třeba i do mě, pokud si nedám pozor. Zadní dveře byly stále zavřené tak, jak jsem je nechal, ale nebyl jsem si jistý, co mě může čekat na druhé straně. Takže jsem se přesunul k předním dveřím a odsunul zástrčku. Byla zaseknutá. Dřevo bylo prastaré a vyschlé. Udělal jsem tři kroky dozadu a zaútočil na ně ramenem právě ve chvíli, kdy se zadní dveře pootevřely a dovnitř se

přikutálely tři granáty. Narazil jsem na dveře a ty se roztrhly na sirky. Zapletený do popruhů pušky jsem zakopl a přistál obličejem na cestě. A pak budova za mnou explodovala, což doprovázelo svištění úlomků nepálených cihel. Příval úlomků granátů a skleněných střepin mi s cvrlikáním prolétl těsně nad hlavou a se zvukomalebným zvoněním dopadl mezi landcruisery a mě. Následovala střelba, když bojovníci Tálibánu vzali útokem podezřelé zadní dveře a dobyli zpět zbytky domu, kde zrovna zemřeli jejich kamarádi.

Vyškrábal jsem se na nohy, vrhl se střemhlav k landcruiserům a zalezl za ně. Ulevilo se mi, když jsem uviděl, že tam spolu s Stefanovicem, Fallonem a Detmondem dřepí Mattock a Bellows. Zaujali střelecké pozice na jedné straně landcruiseru, co jsme v něm jeli s al-Eqbalem. Bohužel jsme teď byli obklíčeni posilami nepřítelů a střelba přicházela z mnoha směrů. Bylo jen otázkou času, kdy Tálibán uzavře všechny směry a začne nás vyzobávat. Teď ti kreténí stříleli také do palivových nádrží. Cítil jsem naftu. Ještě že to nebyl benzin.

„Rádio?“ zařval jsem na Stefanovice.

Zakroutil hlavou. „Podle operačního není v tomto sektoru na zemi nic.“ Podíval se hodinky. „Míří sem apache, odhad patnáct minut.“

Neměli jsme patnáct minut.

Vybral jsem si pár vteřin a zjišťoval, jak je na tom Detmond. Ležel na zemi za ostatními, upadal do šoku a nebyl úplně při vědomí. Oči měl zavřené, ale hýbal se.

„Zranění na krku a těsně u podpaží – ztratil spoustu krve!“ křičel mi Fallon do ucha.

Ve skutečnosti ležel seržant v její kaluži. Musíme ho odsud dostat. Taky vypadal omámeně. Výbuch ho ohlušil.

Stefanovicova ruka a M4 byly také od krve. Stef byl bledý, barva se mu vytratila z obličeje.

„Kam tě zasáhli?“ houkl jsem na něho.

Trochu se otočil. Viděl jsem, že mu to z paže vykouslo pořádný kus masa.

„Potřebuju tady tlakový obvaz!“ zavolal jsem na Fallona.

Měli jsme dva mrtvé: Rogersonovou a al-Eqbala. Včetně mne, Stefa, Fallona, Detmonda, Mattocka a Bellowse nás zbývalo šest. Počkat, někdo chybí. Ach ano... .

„Meyers je naživu,“ řekl jsem. „Fallone, my se tam pro něho vrátíme.“

Výraz jeho obličeje říkal *Děláš si srandu...!*

„Počkej. Nejdřív se podívám do auta Rogersonové.“

Mattock a Bellows poslali pár kulek směrem k nepříteli.

Kolem hlavy mi zabzučelo několik kulek z AK. Téměř jsem je viděl. Byl jsem v rauši, plný adrenalinu. Nebylo to tím, že bych si myslel, že nemůžu umřít. Prostě mi to bylo jedno. Třetí vozidlo bylo silně poničené, ale aspoň dosud stálo na svých pneumatikách. Odložil jsem M16, doplížil se k autu a příkrčený otevřel dveře. Specialistka Rogersonová byla stále připoutaná na předním sedadle, její ruce svíraly volant v poloze deset hodin – dvě hodiny. Všiml jsem si, že má krásné nehty. Upravené, nalakované červeně. Měla snubní prstýnek. Sáhl jsem dovnitř a strhl ji napříč přes sedadla. Snažil jsem se na ni moc nemyslet. Svítící červené kontrolky na palubní desce ukazovaly, že zapalování je zapnuté – dobré znamení – ale motor chcípl. Doufal jsem, že tam není žádné poškození znemožňující provoz. Pokud ten krám nenastartuje, jsme v hajzlu. Sklonil jsem se pod sloupek volantu a vypnul klíčkem zapalování a znovu ho zapnul. Nic. Mrtvé. Do prdele. Pak jsem si všiml, že je zařazená rychlost. Vyhodil jsem ji na neutrál, volnou rukou zmáčkl brzdu, znovu otočil klíčkem a motor se probрал k životu.

Vycouval jsem z auta, doběhl k ostatním a klepl Detmondovi na rameno.

„Tři minuty!“ křikl jsem. „Pak mizíš!“

Mávl jsem na Fallona, ať mě následuje, a příkrčení jsme běželi do kouřící hromady trosek vzadu. Meyers byl někde tam v těch sutinách. Našli jsme stařenu, ruka jí čouhala z tuny rozbitého zdiva, pak jsme narazili na krvavé hadry, které vypadaly jako al-Eqbalovy – žádný bratranec, žádné děvče a žádný Meyers.

Fallon ucítil skrz oblak prachu hořící americký tabák a sledoval jeho vůni. Stopa nás přivedla k Meyersovi opřenému o zeď vedle bicyklu. Chlap usilovně tahal z marlborky, boty otočené v nemožných úhlech na roztržštěných nohou. K výbuchu došlo před pár minutami. Ještě mu zbýval nějaký čas, než konečky jeho nervů začnou rvát. Sedl jsem si vedle něho na bobek a prohledal jsem svůj balíček první pomoci; hledal jsem morfin, abych mu dal dávku, která ho tím provede.

„Dělal jsem druhou rychlou obhlídku vzadu a al-Eqbal mě tam zamkl,“ vyprávěl mátožně. „Co se stalo?“

Představil jsem si děvče těhotné výbušninou C-4 vbíhající do sousedního domu. „Nemají tady kontrolu porodnosti,“ utrousil jsem. Pravděpodobně vběhla do domu al-Eqbalova bratrance spojovacími dveřmi, kterých si Meyers nevšiml.

Přikývl, shledal vtípek o kontrole porodnosti naprosto rozumným, což mi prozradilo, že je taky v šoku. Našel jsem morfin, píchl mu ho nahoru do stehna a zkontroloval jsem mu končetiny. Měl komplikované zlomeniny obou stehenních kostí a rány byly zaneřáděné. Bude potřebovat dobrého chirurga, aby mu je zachránil. Jeho vlastní krvi jsem mu na čelo namaloval „M“. Fallon zaujal obranné postavení a obhlížel okolí, zatímco já se pokoušel ze všech sil dostat pod kontrolu krvácení. Nést ho s nohama v takovém stavu nepřicházelo v úvahu a jeden z nás bude muset poskytnout krycí palbu, pokud bude zapotřebí.

Podal jsem jeho zbraň Fallonovi. Meyers nebyl žádný drobeček. Tohle nebude snadné. Vzal jsem ho za jednu paži a přetáhl si jeho trup přes rameno.

„Pomoz mi,“ zabručel jsem na Fallona.

Slyšel jsem, jak přestřelka vzadu na ulici zesiluje.

S Fallonovou pomocí se mi podařilo vstát, Meyersových víc než sto kilo jsem držel v hasičském chvatu. Pamatoval jsem si, jak jsem tohle dělal při výcviku v Fort Benningu, musel jsem uběhnout půldruhého kilometru s chlapem na zádech, který předstíral, že je zraněný pilot. Jenže to už bylo dávno, když jsem

byl mladší a silnější a než mi pár kulek střelených do zadku udělalo novou díru.

„Ježíši,“ zasténal jsem, „kolik sakra vážíš?“

Meyers si zpíval reklamu na pivo Miller Lite.

„Odebral se do ráje,“ usoudil Fallon.

„Mohl nás vzít s sebou, šmejd,“ lupal jsem po dechu a nasával kyslík a prach.

Klopýtl jsem a srovnal zátěž. Meyers zasténal. Prach sedal. Museli jsme se dostat zpátky k landcruiseru, než se na nás palba tálibánců plně zaměří. Podařilo se mi proplést se troskami a dostat se za vozidlo, aniž bych zakopl nebo si zlomil kotník a také aniž by po nás někdo vystřelil. Položil jsem Meyerse na zem vedle Stefanovice, který klečel na jednom koleně ve střelecké pozici. Jeho stav se rychle zhoršoval, jak mu odtékala krev. Obvaz měl úplně nasáklý. Měl těžká víčka, každé mrknutí bylo mikrosnávkem. Měl problém mířit zbraní kamkoliv jinam než do země. Neprátelská palba byla ostrá a hustá. Neudržíme svou pozici dlouho. Jeden landcruiser, osm pasažérů, z toho jeden mrtvý.

„Dej mi dýmovnice,“ řekl jsem Stefovi, když jsem si všiml plechovek zavěšených na jeho popruzích. Zraněná paže mu nedovolovala pohyb, kterým by je odepnul. Oči mu bloudily kolem, neschopné zaostřit. Přilétající kulka se s kvílením odrazila od cesty vedle mé ruky, úlomky kamene mi potrhaly bojovou uniformu kolem zápěstí.

„Ty jsi duch,“ mumlal Stefanovic, když mi přejížděl zakrvácenými prsty po obličejí a ústech. Vyplivl jsem měděnou chuť krve a vzal si jeho plechovky.

„Dýmovnice,“ řekl jsem Fallonovi.

Podal mi své a posbíral další od Detmonda a Meyerse.

„Všichni do auta,“ zařval jsem.

Odšrouboval jsem uzávěry ze dvou kanystrů a hodil je proti větru. Stuhý zeleného a červeného kouře vířily a postupovaly podél cesty k nám. Otevřel jsem dveře u řidiče třetího landcruiseru a ujistil se, že motor běží. Pak jsem auto oběhl a otevřel

zadní dveře. Nepřátelé si domysleli, že se něco děje, a soustředili svou palbu na vozidlo stojící na kolech, jenže jejich míření bylo díky kouři nejisté. Salva kulek z ákáček, znějící jako heavymetalové bubnové sólo, nadělala další díry do střechy landcruiseru, za kterým jsme se kryli.

Přeběhl jsem dozadu a hodil si opět Meyerse na ramena. Fallon střílel nad nás a dostali jsme se k zvednutému příklopu. Položil jsem Meyerse na bok napříč na podlahu a zachytil mu jednu ruku do bezpečnostního pásu zadního sedadla ukotveného do karoserie nad jeho hlavou. Detmond pomohl Stefanovicovi na zadní sedadlo. Bellows a Mattock udržovali krycí palbu. Doběhl jsem zpět ke dveřím u řidiče. Fallon nastoupil a pokoušel se opřít Rogersonovou o dveře spolujedzce. Nebylo tam dost místa, aspoň pro mě.

Odjistil jsem dýmovnici a hodil, pak jsem zabouchl dveře.

„No tak, Coopere!“ křičel Fallon. „Nastupte!“

„Jed!“ štěkl jsem a uhodil dlaní do střechy auta.

Střelba začínala být přesnější. Dloubalo to do kapoty. Přední sklo se roztržilo. Fallon se chystal hádat, ale rozmyslel si to. Skočil zpátky za volant, vrazil tam rychlost a sešlápl plyn. Toyota vyrazila, kola se protočila v nahromaděném prachu, vozidlo mizelo v kouři. Přitáhlo na sebe část střelby a nechávalo za sebou červené a zelené víry. Během vteřin byla má jednotka mimo dostřel a mimo nebezpečí.

Opět jsem se schoval za druhý landcruiser. Podlaha byla karmínová srážející se krví. Měl jsem svou M4 a ukořistěné M16. Nastavil jsem obě na jednotlivé rány a vystřelil od boku na budovu obsazenou nepřítelem. Vyměnil jsem zásobníky a znovu to zopakoval. Když byly zásobníky prázdné, hodil jsem další dýmovnici a vystřelil další zásobníky. Tentokrát jsem nastavil dávky po třech nábojích. Doufal jsem, že si protivník bude myslet, že dole zůstal víc než jeden idiot.

Odložil jsem M16 k ostatním, přelezl k zadnímu nárazníku, odjistil dva kanystry, poslední, a hodil je na krátkou vzdálenost. Jasný červený kouř se kroutil nade mnou, ale hlavně nad poni-

čeným domem za mnou. Přiletěl příval olova a odřízl mě od těch M16. Musel jsem je tam nechat a propížit se kouřem a troskami do zničeného domu. Zpátky tam, kde jsme našli Meyerse.

Pořád žádná stopa po apachích. Čas zmizet.

Přikrčeně jsem se rozběhl a do očí mě štípal dusivý, nasládlý prach. Dostal jsem se do otevřeného prostoru a zastavil mě pohyb. Mým směrem se plížili dva kluci s ákáčky. Uviděl jsem je dřív než oni mě. Ze způsobu, jak se pohybovali, bylo zřejmé, že se chtějí dostat za mou pozici. Poznal jsem je. Byli to ti hoši před domem al-Eqbalova bratrance, když jsme zastavovali. Možná právě oni praskli Tálibánu, že jsme přijeli. Jeden z nich se podíval přímo na mě a vykulil oči. V obličejí se mu objevil strach. Ukázal na mě a vykřikl. Jeho kamarád udělal totéž a oba se otočili a utíkali pryč. Což byla úleva. Ze zabíjení dětí, ani těch, co mě chtějí dostat do hrobu, bych se nechtěl sám sobě zodpovídat.

Zajímalo by mě, co je vyděsilo.

Pořád žádné stopy po kafemlejncích. A tak jsem pokračoval podle svého plánu, doufaje, že najdu kolo, které jsem viděl vedle Meyerse a odjedu na základnu.

FOTOGRAFIE

„Rozhodně nepotřebujeme takovýhle kraviny.“ Podplukovník Charles Mertins hodil na stůl přede mě výtisk *New York Times*. „Nechcete mi vysvětlit, co to do vás vjelo?“

Mertins měl nos bílý vztekem. Byl to velký nos a neseděl svým tvarem k jeho dlouhé, úzké hlavě ani k velikosti jeho uší, které mi připomínaly slůně Dumba. Vlastně jsem uvažoval o tom, jestli Mertinse nesestavili z náhradních dílů. Můj velitel nebyl můj typ, ani pokud jsem věděl, nikoho jiného. Příslušník Národní gardy z Montany odešel v polovině devadesátých let z OSI a nastoupil k policii města Helena. Rajtoval na detailech, nebyl příliš oblíbený, a tak ho během roku vypakovali na Sibir – měl na starosti sklad důkazů v suterénu vedlejší budovy pod hodně dlouhými schody. Povolání jeho jednotky do Afghánistánu bylo cosi jako propuštění na podmínku.

„Nemám ponětí, pane,“ odpověděl jsem.

„Vy nevíte? To není dobrá odpověď, Coopere. Obvykle vy-
rážíte na mise, jako je tahle?“

„Ne, pane.“ Pod titulkem „Drsný únik v Afghánistánu – Hrdinu čeká Letecký kříž“ byla otištěna barevná fotografie. Obrázek jsem samozřejmě znal, stejně jako každý v Camp Eggers. Fallon ho nafotil na svůj iPhone, když jsem přijížděl do tábora na bicyklu. Že se dostal do médií, bylo pro mě novinkou. Ještě větším překvapením pro mě bylo to vyznamenání. Kromě

faktu, že se o tom uvažuje, bylo samotné projednávání takové věci přísně strážným tajemstvím. Někdo to musel pustit do médií.

Znovu jsem se podíval na obrázek. Prach z poničeného zdiva propůjčoval mé hlavě barvu kosti. Slunce v nadhlavníku mi házelo černé stíny do očních důlků. Vypadal jsem jako lebka, přičemž další strašidelný nádech mi dodávaly karmínové pruhy Stefanovicovy krve, jak mi přešel rukou přes ústa. Vzpomněl jsem si, jak vyděšeně se tvářila ta afghánská děcka, když zvedla oči a zpozorovala mě. Díkybohu z nich v té chvíli vyprchala veškerá bojovnost – za to dlužím něco Alláhovi.

„Americký voják se nepřevléká do kostýmu, když je venku na hlídce, sakra!“ štěkl Mertins.

„Ne, pane.“

„Coopere, kvůli takovýmhle volovinám vypadáme jako kovbojové – a to nemluvím o tom, že jste přišel o chráněnce a specialistku Rogersonovou. Al-Eqbal byl možná pitomec, ale byl to *zvolený* pitomec. Tady je demokracie křehká. Tím, že ho Tálibán dostal, si může připsat další body na výsledkovou tabulku. Místnímu obyvatelstvu teď připadáme slabí jako velbloudí plivanec.“

Mohl jsem dodat, že al-Eqbal byl zvolený darebák, který se stal ještě větším darebákem, když si začal myslet, že na něho nikdo nemůže, protože ho chrání americká armáda. Jenomže oheň se pěkně rozhoříval. Nepotřeboval jsem do něho přilévat benzin.

Mertins vstal a přešel k váze s polními květinami na příborníku. Dolil do vázy vodu ze staré láhve. Zajímalo by mě, jestli ví, že ty kytky jsou umělé. Možná mu ten dlouholetý pobyt ve sklepech způsobil přeskok v jeho chápání reality.

„Četl jsem vaši zprávu.“ Znovu se posadil. „Mluvil jsem s lidmi z vašeho týmu. Naštěstí pro vás podpořili vaši historku. Meyers řekl, že chráněná osoba vyskočila z jedoucího vozidla.“

„To se taky stalo, pane.“

Chystal jsem se zmínit o těch M16, ale rozhodl jsem se

nechat to být. Nadhodil jsem to zpravodajcům, ale anonymní zbraně nevzbudily ničí zvědavost. Možná by to byl jiný případ, kdyby se mi podařilo přinést jich pár domů. Po Afghánistánu se potloukala spousta bezprizorných amerických zbraní – zřejmě jich bylo příliš, aby si někdo dělal starosti s těmi, které jsem objevil já. Osobně by mi to dělalo menší starosti, kdyby zbraně neměly vybroušená čísla. Že je někdo odstranil, znamenalo, že byla důležitá. Proč se jinak namáhat s jejich broušením?

„Všechno jste tam podělali. Vy to víte, já to vím, ale předpokládám, že když dostanete vyznamenání, odvede to od toho průseru pozornost lidí nahoře. Velitelství zřejmě tento měsíc neplní stanovenou kvótu hrdinů.“

Mertens se sklonil, zvedl noviny, ještě jednou se na ně podíval a nespokojeně potřásl hlavou. „Aspoň že ráno dorazilo něco trochu lepšího.“

„Pane?“ řekl jsem zmateně.

„Přijel se na vás podívat podplukovník z velitelství OSI. Vypadá to, že nás opustíte, díkybohu, Coopere. Čeká na vás v konferenční místnosti. Odchod.“

Podplukovník Arlen Wayne odpočíval na dlouhé řadě židlí s časopisem *Time* položeným přes obličej. Zvedl jsem časopis. Uvnitř byl starý *Playboy* zakamuflovaný, aby se vyhnul zákazu pornografie. Arlen měl otevřená ústa a Miss Červenec měla na jednom ze svých melounů vlhký flek. Protáhl si paže nad hlavu a i palce u nohou.

„Nenávidím ty zatracené noční lety C-17,“ pronesl stále se zavřenýma očima. „Palubní důstojníci na těchhle krámech nemají ponětí, co je to servis.“

„Hej, Arlene! Co se děje?“

Otevřel oči. „Jedním slovem, já. Uplynulý týden jsem strávil v deseti kilometrech, lítal jsem mezi Washingtonem, Stuttgartem a L. A. A teď Bagram. Je ze mě troska.“

Posadil se a sundal nohy ze židlí. „A co ty, Vine? Naštval jsi někoho v poslední době?“ Vstal a potřásl jsme si rukama.

„To je moje specialita.“

„Aspoň je to pro změnu nepřítel, podle toho, co jsem četl. Kdo pustil novinám tu věc s Leteckým křížem? Nemůžu najít nikoho, kdo by to potvrdil – ale vypadá to, že si ho zasloužíš. Takže,“ zkoumal moje oči, pohled se mu přesunul z jednoho na druhé, „seš v pořádku?“

Znal jsem Arlena. Ptal se, jak se mi vede bez Anny. „Jsem v pořádku.“

„To jako nasranej, nejistej, nervózní a plnej emocí?“

„To jako v pořádku, pokud mi to nějakej otravněj august furt nepřipomíná.“

„Promiň,“ stiskl mi rameno. „Sundám si klaunský nos.“ Otočil se a zastavil se u stolu se svou starou koženou aktovkou. „Takže proč jsem tady?“ otázal se s rozmáchlým gestem.

„Dobrá otázka. Jsi 0-5. Mohl jsi poslat podřízený.“

Arlen byl o pár let starší než já a o pár centimetrů menší. Byl dobrým agentem držícím se předpisů. A tak z něho udělali podplukovníka a v těchto dnech fakticky řídil velitelství OSI, zatímco náš neohrožený vůdce buď lízal, nebo kouřil někoho z nadřízených, podle toho, co bylo požadováno. Přesto, když jsem tam tak stál, poprvé jsem si uvědomil, že kancelářská práce si zřejmě taky bere svou libru masa. Hnědé oči už neměl tak jasné jako kdysi, tmavé vlasy mu na spáncích světlaly šedinami, kolem pasu se mu kulatila pneumatika z malého japonského auta. Cena za velení.

Vyndal z aktovky laptop, otevřel ho a poklepal na pár kláves. Objevil se výtisk *New York Times*, který alespoň naznačoval souvislosti jeho návštěvy. „V každým případě sledoval tvoje hrdinský činy spolu se mnou celý svět,“ pravil. „Tvůj kámoš seržant Fallon tě proslavil. Víš o jeho blogu?“

„Ne.“ Na obrazovce se objevil Fallon v bojové uniformě, jak vráží míč do koše. Blog se jmenoval *Fallonovy legrácky – co tady sakra dělám?*

„Zřejmě bloguje od té doby, co přijel do Afghánistánu.“ Arlen přebíhal prsty po klávesnici, zatímco mluvil. „U některých

lidí v Pentagonu se z toho stal šlágr, způsob, jak odhadovat morálku našich blátožroutů na místě. Jeden lišák jménem Rentworthy z *New York Times* se doslechl o popularitě blogů mezi vyššími důstojníky, našel si ho a začal ho pravidelně sledovat.“

Objevil se inkriminovaný snímek, který seržant Fallon pořídil iPhonem, na němž jsem byl já a vypadal jsem jako něco, co vylezlo ze země v hollywoodském hororu.

„Uviděl tvou fotku na tom blogu, přečetl si Fallonův popis události a pár telefonáty si ověřil, že se to stalo. Od té doby ta fotka několikrát oběhla svět. Jsi právě uprostřed svých patnácti minut slávy, kamaráde. A to je taky důvod, proč jsem tu já.“

„Chceš autogram?“

„Srandičky.“ Otevřel další okno ve vyhledávači, spustil dolů svou složku „oblíbených“ a bodl do klávesy. „Ne, jakkoliv je to divný, netýká se všechno jenom tebe. Zaparkuj na moment svůj karavan, než se dostanu k části B – což je internetová stránka rapera jménem Twenny Fo. Znáš toho chlapa?“

„Ne osobně,“ odpověděl jsem. Twenny Fo strašil se Snoop Doggem a Fiddym. Neměl jsem rád jeho muziku, ale vyhnout se jeho mašině na publicitu se prostě nedalo.

„No tak ho poznáš,“ sdělil mi Arlen. „Přečetl si ten článek v novinách a chce tě do své ochranky.“

„Na co je ta ochranka?“

„Bude ho doprovázet do Afriky.“

„Do Afriky?“

„Jo. Znáš to, lvi, zebry, hyeny.“

„A on si vyžádal mě?“

„Ten chlap si myslí, že máš osobní kouzlo.“

Odfírl jsem si. Twenny Fo prožil celý život v rubrice drbů a podle toho, co jsem si pamatoval, byl hromada trosek – bývalý člen gangu, který si pěstoval reputaci tvrdého hocha tím, že byl pro automatické zbraně a drogy, byl sexista a byl proti všemu, co nebylo antisociální. „Není to ten chlap, co ho zatkli na nějakým soukromým večírku, když rozesílal fotku genitálií své přítelkyně pořízenou mobilem?“

„To si pamatuješ, co?“ poznamenal Arlen.

„Význačnej okamžik v Blbustánu nikdy nezapomenu. Proč jede do Afriky? A proč my se chystáme chytat jemu určený kulky?“

„Máme výcvikovou základnu ve Rwandě, v místě zvaným Cyangugu – Tábor Dejme se dohromady.“

„Tábor Dejme se dohromady. Úctyhodný cíl,“ poznamenal jsem. „Já teda radši hraju sólo.“

„Vine, Pentagon chce představení pro naše lidi. Twenny Fo vydal single ‚Bojovník‘, hold americký armádě. Dostala se na první příčku žebříčku a následoval prudký růst náboru.“

„Takže získat hromadu debilů bez hudebního sluchu, schopných si opřít o rameno M16, znamená získat znovu čistej štít?“

„Má pobavit naše vojáky – kteří jsou čistě náhodou všichni Afroameričani.“

„Chceš mi říct, že máme výcvikovou jednotku založenou na něčem jiným, než jsou schopnosti jejích příslušníků? A Twenny Fo dostal to představení, protože prošel testem na barvu?“

Arlen si poposedl. Cítil se nespokojen. „Jak jsem řekl, je to ‚čistě náhodou‘. Jo, a přítelkyně Twenny Foa jede taky.“

„Chceš říct jeho *čubka*.“

Arlen se cítil dotčen.

„Hele, to *tys* vypustil tu politicky nekorektní kočku z pytle, kamaráde.“

Neuhnul očima.

„Tak kdo je ta šťastná dívka tento týden?“

„Leila.“

„Ta Leila?“

„Ta a žádná jiná.“

Leila byla momentálně hvězda. Nemohli jste si zapnout televizi, abyste ji neuviděli, nemohli jste si pustit rádio, abyste ji neuslyšeli, nebo si zajít k novinovému stánku, aniž by na vás špulila pusu z titulních stránek půl tuctu časopisů. Podle všeho pocházela z Kuby a ze smíšené rodiny – otec černý Kubánc a argentinská matka. Nebo to možná bylo naopak. Sama měla barvu medu a byla velmi vysoká, a pokud to ovšem všechno

nebyla retuš, její oči žhnuly ve světle reflektorů jako ohnivé opály. Někde jsem četl, že se Twenny Fo a Leila potkali v baru pro nezadané celebrity – na rehabilitaci. Čas od času jsem zaznamenal několik jejích hudebních videí a zdálo se, že ta se soustřeďují na její hypermobilní zadek.

Chtěl jsem se zeptat, co dělá s takovým vypatlancem, jako je Twenny Fo, kromě obvyklého důvodu, a tím je, že má peníze. Taký měl skříň plnou medailí a jedna z nich byla od krve. Místo toho jsem se zeptal: „Co je to za misi? A kdo tomu velí?“

„Zodpovědným důstojníkem bude podplukovník Blair Travis z velitelství Afrika v německém Stuttgartu. Za sebou má styk s veřejností u letectva. V AFRICOM patří do velitelského týmu. Jeho role bude výhradně styčná – potřásat rukama, urovnávat cestičky, přestřihávat červenou pásku. Bezpečnostní záležitosti připadnou tobě. Tyto věci budou mít přednost přede všemi ostatními. Pokud jde o profil týhle mise, je naprosto jasná. Sejdeš se se všema v Kigali, seznámíš je s bezpečnostními opatřeními na letišti a –“

„A jaká jsou ta bezpečnostní opatření?“ přerušil jsem ho.

„Už se k tomu dostávám. Bezpečnostními opatřeními myslím to, jak věci děláš rád *ty*. V Kigali bude dopravní vrtulník poskytnutý OSN. Ten tě vezme do Cyangugu, což je na rwandský straně hranice s Demokratickou republikou Kongo. Všechno je zařízený. Baviči budou bavit a pak se druhý den ráno vrátíte domů. Jednoduchý.“

„Trochu dlouhá cesta kvůli jednomu koncertu.“

Arlen pokrčil rameny. „Nejsme tu od toho, abychom řešili proč...“

„Ten Cyana-cosi? Nikdy jsem o tom neslyšel,“ konstatoval jsem.

„Cyangugu. Je to základna AFRICOM. Jedno z těch skvostných společenství Kornflak & Greene, který tak milujeme.“

K&G byl oblíbený dodavatel MO. Nekladli otázky a brali za to příplatek. K&G většinou stavěli tam, kde se hodně zabýjelo nebo se brzo zabýjet bude. Jejich další specialitou byly operace žoldáků, které bylo možné popřít.

„Koho tam cvičíme?“ zeptal jsem se.

„Zbytky CNDP, jinak známýho také jako Národní kongres pro obranu lidu.“

„S jménem, jako je tohle, bych se vsadil, že jediný, co brání, jsou jejich vlastní zájmy.“

„Jsou to naši spojenci.“

„Což jenom dokazuje můj názor.“

„Řada bojovníků CNDP zběhla z armády Demokratický republiky Kongo – DRK je rwandský soused. Děláme všechno, co můžeme, abychom zastavili násilí a začlenili členy CNDP zpátky do konžské armády.“

„Kdo je v týmu?“ zeptal jsem se. „Někdo, koho znám?“

„Zvláštní agent Ryder a –“

„Poručík *Duke* Ryder?“

„Kapitán. Právě si připnul další frčky.“

„Kapitán Ryder, jo? Je hezký vidět, že na to nasazujete naše nejlepší lidi.“

Znal jsem Rydera a věděl jsem, že mu pan a paní Gluttovi, jeho rodiče, dali jméno Duane Junior, a že v den jednadvacátých narozenin se odebral na radnici a změnil si jméno na Duke Ryder, „protože to znělo jako na policejní předváděčce“. Jeho vlastní slova. Další zastávkou byl pult v náborovém středisku vojenského letectva. Osobně jsem proti němu neměl nic, ale to, co se o něm povídalo, nebylo zrovna hezké.

Arlen si unaveně povzdechl. „Na mě to neházej. Duke chodil na vysokou s Leiliným vizážistou.“

„A to jsem si myslel, že ten chlap je jen zátěž.“

„Jen děláš potíže.“ Arlen zívá a dopřál si další pohled na Miss Červenec.

„Ty ty potíže usnadňuješ.“

„Slibuju, že tohle bude brnkačka.“

V duchu jsem pokrčil rameny. Dovedl jsem si představit horší věci, a většina z nich byla v Afghánistánu, který se mi snad podaří aspoň na čas opustit.

„Připojí se k tobě dva zkušení bezpečnostní důstojníci ar-

mádního velitelství pro speciální operace – SOCOM. Budou v letadle s chráněnci.“ Arlen se předklonil a listoval papíry. „Jmenuj se Cy Cassidy, rotmistr, a praporčík Michael West. Taky dostaneš Brita z SAS, seržanta jménem Lex Rutherford, který spolupracuje se SOCOM. Říkají ti ta jména něco?“

Zavrtěl jsem hlavou; neznal jsem je osobně, i když už jsem měl kontakty s britskou Special Air Service a pracoval jsem se SOCOM*, s jejich lidmi jsem sloužil v Kosovu a v Afghánistánu. Obě to byly tvrdé, dobře vycvičené jednotky. Byl jsem zvědavý, jak se budou cítit, když budou dostávat rozkazy od „šáška od letectva“.

Arlene si něčeho z toho všiml v mém obličejí. „Nedělej si starosti, Duke je udrží v lajně.“

„O tom nepochybuju,“ utrousil jsem suše. „Kdo další tam bude kromě chráněnců?“

„No, Leila zřejmě nikam necestuje bez svého vizážisty.“

„Kdo by cestoval?“

„Taky si s sebou bere kadeřníka a trenéra. Twenny Fo má své tři, krve“. Jeho slova. Zřejmě se o sebe dokážou postarat.“

„Doufejme, že v soukromí.“

„Obě hvězdy si chtějí vzít soukromý asistenty a Twenny Fo si najal filmový štáb, aby celou událost zaznamenal pro jeho fanoušky. Jsou tam taky čtyři tanečníci a půl tuctu zvukových techniků a osvětlovačů, kteří se starají o vystoupení.“

„Kdo bere kuchyňský dřež?“

„Jo. Požádali jsme obě hvězdy, aby se omezily jen na nejnutnější. Chráněnci to zatím nevědí, ale ten film spadl pod stůl. Lidi z AFRICOM si nepřejí, aby se kolem potloukaly kamery. Zatímco spolu mluvíme, zamítá rwandská vláda víza osobním asistentům. Taky jsme je donutili snížit počet tanečníků a techniků.“

„Pořád je to spousta lidí na to, aby je chránili čtyři bezpečnostní důstojníci a jeden Duke Ryder.“

* Special Operations Command

„Další zdroje na vás budou čekat v Cyangugu.“

„Jak vypadá bezpečnostní situace v Rwandě? Nezabýjeli se tam náhodou všichni navzájem ještě přednedávnem?“

„To bylo v polovině let devadesátých, když se většinoví Hutuové rozhodli, že na světě bude lépe bez Tutsiů, jejich tradičních nepřátel. Tutsiové přesvědčili Hutu o opaku, a dnes je Rwanda v celkem rozumném stavu. Ozvěny toho konfliktu jsou ale za hranicí v DRK – dneska znamená problémy Kongo. Je tam příliš mnoho bohatství pro jejich vlastní dobro.“

Zívl jsem.

„Vidím, že z toho nejsi nadšený, Vine, ale musíš připustit, že to přebíjí takový hovadiny, jako nechat se zastřelit Tálibánem.“

„Dobře, připouštím. Ale vypadá to jako narychlo splácáný.“

„Koncerty se už nějakou dobu připravují. Jmenování tebe do čela bezpečnostního týmu je jediný detail připlácnutý narychlo. Za to můžeš děkovat svému kamarádovi s rychlým foťákem.“

„Takže se všema se setkám v Kigali,“ řekl jsem, plul jsem s proudem.

„Na letišti v Kigali.“

„A kdy se to má stát?“

„Odlítáš C-17, tou, co jsem s ní přiletěl. Skoč si pro kartáček na zuby. Odlítá asi za...“ Arlen se podíval na hodinky a byl překvapený. „Sakra! Musíš sebou hodit – za pětáctýřicet minut. Auto na tebe čeká venku.“

„To je od tebe ohleduplný, Arlene. Ale mně pořád není jasný, co mám vlastně dělat.“

„Jen zajisti, aby nikoho nezabili. Podplukovník Travis se postará o všechno ostatní. Jak jsem říkal – brnkačka.“

K I G A L I

O dvaatřicet hodin později – po přestupu v tureckém Incirliku a přespání v německém Ramsteinu – mě další C-17 vysadila na letišti v Kigali. U nohou mi v dlouhém pytli ležely základní nezbytnosti: neprůstřelná vesta a nůž K-bar, kovová schránka obsahující karabinu M4 a pistoli Sig Sauer, náhradní polní uniforma, čisté prádlo, ponožky, žiletka a kartáček na zuby.

Na letišti byla jediná přistávací dráha, pár drolících se pojezdových drah a jeden terminál, který vypadal jako nějaký druh tradiční africké chýše z trávy vyvedené v betonu a oceli. Stál jsem na čtverci vydlážděné rampy, na lebce mi kvůli vysoké teplotě a dusivé vlhkosti vykvétal pot a letecká polní uniforma se mi lepila na nesprávná místa. Oblaky vznášející se nad letištem uspořádaly velkolepou podívanou – tisíce plachet nakupených jedna na druhou proti královsky modré obloze. Vypadalo to na déšť, a to vydatný.

Došel jsem do terminálu a našel tam starou dámu držící létající hmyz v šachu plácačkou. Orazítkovala mi pas, mrkla na mé papíry a povolení na střelné zbraně, které bylo v mých rozkazech. Pak jsem bloudil pustou budovou a hledal sodovku, ale nebyly tam žádné prodejní automaty a jediný obchod byl zavřený. Stejně jsem neměl žádné místní peníze. Přepážka příletů byla v téhle Ospalé díře zaneprázdněná úplně stejně, a tak jsem šel zase ven.

V samotném Kigali toho nebylo moc k vidění aspoň z toho místa, kde jsem stál. Letiště obklopovaly nízké kopce a ten nejbližší za terminálem byl tečkovaný malými nepopsatelnými chatrčemi, nanejvýš jedno patro, a i těch bylo jen pár. Na druhé straně parkovací plochy jsem uviděl starý vybledlý sovětský bitevní vrtulník Mi-24 Hind, kterému chyběly dvě z pěti lopatek hlavního rotoru. Když jsem se nad tím zamyslel, přítomnost té vykopávky byla jediným náznakem, že je tady letiště.

Bylo tam zatuchlo. Jen hmyz narušoval ticho. Smetl jsem si mouchy z obličeje už tolikrát, že to vypadalo, jako bych mával na rozloučenou nějakému neviditelnému letadlu. Nějaký velký hmyzák to vzal po oběžné dráze kolem mé hlavy, jak pátral po místě, kde by mohl přistát, než mi dosedl na krk. Plácl jsem ho a on uletěl. Vydával přitom zvuk jako bzučák u dveří s příliš vysokým napětím. Bylo deset čtyřicet, a jestli šlo všechno podle plánu, budou tady chráněnci do dvaceti minut.

Deset minut před plánovaným příletem letadla přijela na vzdálenou stranu přistávací plochy černá limuzína následovaná pěti dalšími a uzavíral to nákladák barvy khaki. Když se konvoj dostal blíž, uviděl jsem vlaječky třepotající se na jejich předních náraznících. Řada aut opsala široký oblouk kolem rampy a nakonec se zastavila naproti mně asi padesát metrů daleko. Ze zadní strany nákladního auta seskákali vojáci. Někteří na sobě měli uniformy z doby vietnamské války, ale mnoho dalších bylo oblečených do parádních uniforem rwandské armády. Muži v nóbl uniformách měli také lesknoucí se poniklované AK-47 a vytvořili spořádanou přímku na jedné straně vedoucího vozidla, kde zůstali stát v pohovu. Hoši v zeleném byli vyzbrojeni mnohem účinnějšími samopaly H&K MP-5 s odřeným modrým eloxovaným povlakem a rozmístili se kolem aut. Kromě skutečnosti, že lidé v limuzínách byli zřejmě důležití, neměl jsem ponětí, kdo to je. Travis to určitě bude vědět, ale ten seděl v přilétajícím letadle. Dveře u spolujezdce čtvrtého vozidla se otevřely a vystoupil nějaký muž v modrém obleku a modré košili s dlouhým rukávem, rozepnuté u krku, a se slunečními

brýlemi. Krácel nenuceně ke mně. Když došel na deset metrů, všiml jsem si, že má naslouchátko, což ho zařadilo k ochrance.

„*Bonjour*,“ usmíval se bez sebemenšího náznaku vřelosti.

Přikývl jsem. „Ahoj.“

Pokračoval s francouzštinou, čemuž jsem nerozuměl, načež to shrnul tím, že napřáhl ruku dlaní nahoru, zakmítal prsty a řekl: „Dokumenty.“

Podal jsem mu své papíry a diplomatický pas.

„Letectvo Spojených států,“ přečetl si na pasu. Pak se soustředil na mé papíry a zvedl obočí nad povolením nosit zbraň. Špičkou boty strčil do tašky u mých nohou a řekl: „Já vidím tohle.“

Klekl jsem si, otevřel tašku a nechal ho nakouknout. „Tohle,“ řekl a ukázal na uzamčené pouzdro. Přes Dohodu o postavení ozbrojených složek mezi Spojenými státy a Rwandou, která povolovala zbraně, co jsem si přinesl, z nich byl zřejmě nervózní. Chtěl, abych schránku otevřel, a tak jsem ji otevřel. Zatvářil se nerozhodně. Bylo jasné, že uvažuje o možnosti položit mě obličejem na zem a nechat své kamarády se samopaly, aby mě zašlapali do betonu. Podíval se však znovu do dokumentů, prohlédl si mě od hlavy k patě a došel k názoru, že jsem možná to, co dokumenty říkají, že jsem – přátelský, legální a schopný se bránit. Na zádech se mi tvořily potůčky potu.

„Horko, co?“ otřel jsem si prstem kapky z čela.

Přikývl, odtáhl si košili od těla a řekl: „*Oui, monsieur. Il fait chaud ici.*“ Což, myslím, znamenalo: „Jo, horko jako v prdeli.“

Vrátil mi papíry. „Twenny Fo *et* Leila,“ řekl a rukou naznačil přistávající letadlo.

„Jo,“ zopakoval jsem, „Twenny Fo a Leila.“

Ukázal za sebe. „*Le président.*“

„Prezident,“ zopakoval jsem a udělal obličej vyjadřující údiv, úctu a překvapení v jednom.

Stáli jsme tam a hleděli na sebe.

„*Alors*,“ pronesl nakonec, otočil se a odkráčel zpátky k vozu. Nastoupil a zavřel dveře.

O hodinu později jsem seděl na své tašce, motory černých

aut naproti bublaly, klimatizace pracovala přesčas. Strávil jsem pár minut uvažováním, proč tady prezidentská parta ztrácí čas čekáním. Vstal jsem a rozhlédl se po otevřeném prostoru letiště. Neviděl jsem žádnou otáčející se radarovou anténu. Možná tady nemají ani telefony. Možná se Monsieur President řídí stejným bezcenným letovým řádem jako já.

Vzduch houstl s narůstající vlhkostí. Spodní strany mraků teď byly tmavošedé a chystaly se otevřít. Moje letecká uniforma byla nasáklá potem. Měl jsem přepadnout tu ženu a ukrást jí plácačku, když jsem měl příležitost. Kapituloval jsem před hmyzem, kterému nyní patřil každý kousek ze mě, který dokázal odnést. Kde byli sakra ti lidé, kterým jsem přijel naproti? Netrpělivě jsem došel na místo, odkud jsem viděl na oba konce rozjezdové dráhy. Stál jsem tam dalších deset minut a nakonec jsem byl odměněn přistávacími světly mihotajícími se na západě, letadlo vzdálené pár kilometrů šlo na přistání.

„*Krucinál*, konečně,“ sdělil jsem hmyzu.

O pět minut později políbil United Airlines 767 přistávací dráhu a motory zanaříkaly při zpětném chodu. Letadlo se zastavilo na východním konci dráhy, pomalu se otočilo o sto osmdesát stupňů a pojíždělo zpět.

Jako odpověď na jeho přistání se rozletěly dveře dvou limuzín na konci konvoje. Z aut vyskočili týpci od tajné služby, přesunuli se k předním vozům a podrželi otevřené zadní dveře. Zřejmě ochranka cestovala v jiném autě než celebrity. Z hlediska pracovníka bezpečnosti se mi to, co jsem viděl, nelíbilo, ale už jsem si všiml, že je obecným pravidlem, že cizinci dělají skoro všechno špatně.

První vystoupil dokonale upravený pár. Prezident a první dáma. Příslušníci ochranky se uklonili. Z vozu vylezli další dva muži. Členové ochranky otáčeli hlavami. Buď hledali neexistující hrozby, nebo se snažili znemožnit přistání mouchám. Prezidentovi bylo kolem pětáctyřiceti, na sobě měl oblek barvy námořní modři, bílou košili a rudou vázanku. Manželka byla přibližně stejně stará, ale vyšší. Oděná do nějakých afrických

šatů s jasně červenou, žlutou a zelenou a k nim ladící šátek. Dva muži s nadváhou, kteří s nimi byli v prvním voze, byli také čtyřicátníci. Označil jsem si je jako vysoce postavené úředníky – vypasení kocouři, kteří vypadali stejně bez ohledu na to, které vládě sloužili. Ze čtvrté limuzíny se vysypaly čtyři děti – dva chlapci a dvě děvčata – ve věku od asi pěti po deset. Oblečené byly do čehosi, co bych nazval nejlepší nedělní. Mladá žena ve volném bílém a šedém šatu – pravděpodobně chůva – je honila kolem auta. Pro ni to muselo být peklo, být po celý čas s těmi dětmi. Zamával jsem. Děti mi taky zamávaly.

Z chatrče přiletů vypochoďoval muž s hůlkami v rukou a došel na rampě přibližně na půl cesty mezi mne a prezidentský uvítací výbor. 767 se stočila na rampu a pojížděla směrem k mužům s hůlkami, který ji posledních dvacet metrů nasměroval trochu blíž k limuzínám. Pak hůlky zkrřížil nad hlavou. Piloti šlápli na brzdy. Letadlo se zhouplo na předním kole a pak se vrátilo zpět. Za okamžik zhasly motory a z muže s hůlkami se stal řidič dodávky se schůdky namontovanými vzadu, které povedou k předním dveřím letadla. Jeden z prezidentových mužů odběhl ke kufru třetí limuzíny, vytáhl z něho roli červeného koberce a rozvinul ho od paty schůdků.

Obloukem jsem přešel k přední části letadla, a protože akce proběhne na straně obrácené k prezidentovi a jeho lidem, postavil jsem se tak, abych nepřekážel. Schody a červený koberec byly na místě, čestná stráž stála v pozoru, lesknoucí se pušky na ramenou, přední dveře letadla se pootevřely a pak zajely dovnitř. Ve dveřích se objevil mírně nahněbený podplukovník americké armády a vyšel na plošinu pojízdných schodů. O zlomek vteřiny později prolétla kolem něho jakási žena, jako by se otevřely dveře do výprodeje s padesátiprocentní slevou. Poznal jsem ji okamžitě – Leila na sobě měla upnuté džíny, světle hnědé boty a světle zelený kabátek. Na obličeji jí trůnily letecké slušičné brýle značky Ray-Ban a vlasy jako uhlé měla stažené do pevného koňského ohonu. Hnala se po schodech a šermovala rukama nad hlavou. Následovaly ji dvě černošky, které měly co

dělat, aby jí stačily. Ta těsně za ní měla kratičké blond vlasy a oblečené měla džíny a vysoké boty. Také měla košili se spoustou kapes. Třetí žena byla vysoká, černá a na sobě na míru šité safari šaty a tropickou přílbu proti slunci. Vypadaly, jako by je oblékl Vogue pro módní přehlídku s fotografováním.

Leilin křik byl teď už slyšitelný.

„Shaquando, nechápu – když je tenhle koncert tak důležitý – proč jsme nemohly dostat soukromé letadlo, abych s sebou mohla vzít všechny svoje lidi,“ obracela se na vyšší ze dvou žen. „Jsem *úplně* vyčerpaná. *Podívej se* na mě! Jak vypadám! Papa-razzi tady budou mít svůj velký den.“

„Žádné tady nevidím,“ odpověděla Shaquanda. Stínila si oči rukou a rozhlížela se po rampě. „Možná se schovávají. Používají ty dlouhé čocky, však to znáš.“

„Hmm.“ Leila začala zkoumat konečky svých vlasů. „Panebože, jak já *nenávidím* tuhle *vlhkost*. Musíme se dostat pod střechu, než začne pršet. Takhle to tu bude vypadat celou dobu? Já budu kudrnatá.“ Přes rameno houkla: „Ayesho, doufám, žeš vzala hodně zvlhčujících přípravků.“

Blondýna ostríhaná na ježka důrazně přikývla. Všechny tři ženy se prudce zastavily, když sešly ze schůdků. Veškerý pohyb vpřed znemožňovalo oficiální uvítání.

Nakonec seběhl podplukovník, domníval jsem se, že jde o Trávise, dolů a protáhl se kolem žen.

„Pane prezidento,“ začal. „Jsme nadšeni, že se můžeme setkat s vámi a vaší paní Margaret, známé po celém světě svým vkusem, elegancí a dobrotivostí. Je mi potěšením, představit vám Leilu, naši mezinárodní hvězdu, její kadeřnici Shaquandu a umělkou maskérku Ayeshu.“

První dáma nebyla žádná Miss Universe, dokonce ani Miss Trenton, ale po několika turnusech na Středním východě jsem si zvykl poslouchat výstřední komplimenty.

„Jménem mého lidu,“ pravil prezident s těžkým francouzským přízvukem, „vás vítám ve Rwandě, nejkrásnější zemi Afriky.“

„Srdečně vám děkuji, vaší ženě a vašemu lidu,“ poděkovala Leila nyní celá rozzářená, což podle mě dokázala zapínat a vy-
pínat jako baterku. „Líbí se mi vaše šaty,“ sdělila první dámě.
„Ty barvy... jsou nádherné! Prosím, přijměte tyto dárky jako
důkaz mé vděčnosti za vaši pohostinnost.“

Shaquanda vložila Leile do ruky několik CD, které pak hvěz-
da rozdělila rwandským celebritám. „Všechna jsou osobně po-
depsaná,“ upozornila je.

Mezitím Ayesha rozdala dětem plakáty. Jedno ho rozmotalo
a vidělo Leilinu fotku do pasu, vlasy rozcuchané, vzdouvající
dekolt lesklý potem. Chtivost v jejím obličejí naznačovala dlou-
hé období sexuální zízne, žádající si uhašení. Čtyřletý chlapec
si plakát zastrčil pod paži a vrátil se k cucání palce.

Teď z letadla vystoupili dva muži v polních uniformách, je-
den černý a druhý bílý, oba poddůstojníci. Oči měli schované
za tmavými slunečními brýlemi. Z Arlenových poznámek jsem
věděl, že ten černý je Cy Cassidy, mohutný chlap se dvěma
lopatami zkříženými na prsou, s pažemi tak černými a tlustými
jako pneumatiky od nákladáku. Jeho parťák, Mike West, byl
bílý a měl mnohem rozumnější proporce – asi devadesát pět
kilo a chlup pod sto osmdesát pět centimetrů, tmavé vlasy
a výrazné jizvy po akné.

Za nimi se objevil černocho, který všechny převyšoval. Byl
vysoký ke dvěma metrům a měkký jako všichni závislí na fast
foodech, jeho sto čtyřicet kilo na sobě mělo nápis Mezinárodní
dům lívanců. Měl na sobě volný baseballový dres, několik vrstev
triček od týmů východní konference, kolem krku tlustý zlatý
řetěz, na hlavě buřinku a pohrdavý úsměv na rtech. Následoval
ho Twenny Fo, středně vysoký a hubený jako lunt, v modrých
teplácích značky Adidas, se slunečními brýlemi s malými, kula-
tými, červeně zbarvenými čočkami a bílou baseballovou čap-
kou Nike se zlatými proužky. Párátka, které žvýkal, plivl přes
zábradlí schůdků. Za raperem se objevila středně velká verze
obludy s buřinkou, samá kulatá ramena a pás a velký fanda
Denvers Nuggets, soudě podle emblémů, kterými bylo polepe-

né jeho oblečení. Hoši zamávali shromáždění způsobem, který mi připomněl anglickou královnu.

Třetí a poslední „pokrevní bratr“ Twennyho Foa měl na bradě koží bradku a vypadal napůl jako černocho a napůl jako Hispánec. Vlasy měl pevně zapletené do rovnoběžných copánků. Na sobě měl šedou a zelenou sportovní výbavu Everlast a na krku vytetovaného pitbula. Jeho tělo bylo kompaktní a pevné. A chodil jako pouliční rváč, hrozba na každém kroku. Scházel ze schůdků a zapaloval si cigaretu.

Průvod uzavírali kapitán Duke Ryder, sporý, lehce kulhající a s lehčí nadváhou, a Lex Rutherford, světlovlasý Brit zapůjčený z SAS, který mi připomínal zpěváčka na kůru s dětskou tváří.

Ryder zachytil můj pohled a dotkl se prstem obočí na pozdrav, což jsem mu oplatil. Pak ukázal za sebe a naklonil hlavu. Ukázal mi zvednutý palec. Pochopil jsem to tak, že divadelní personál a všichni tanečníci zmínění v Arlenových poznámkách jsou pořád v letadle a v pořádku. Důstojníci od bezpečnosti jim nařídili standardní postup – počkat na palubě, dokud ti důležití nebudou v bezpečí terminálu. Poté budou i oni převedeni do bezpečné zóny.

U paty schodů vznikala dopravní zácpa. Travis kormidloval Leilu a její lidi pryč, aby udělali místo pro doprovod Twennyho Foa.

„Ach, pane Twenny Fo,“ vyhrkl prezident. „Je báječné setkat se s vámi.“

„Je fajn, že jsme tady,“ opáčil raper. Oba muži si potřásli rukama.

„Dovolte, abych vám představil svou manželku Margaret.“

„Jasně,“ řekl Twenny a naklonil se pro její ruku.

Svaly ve tváři první dámy ztuhly v úsměvu připomínajícím záchvat tetanu. Pravděpodobně nemluvila anglicky. Ne že by jí pomohlo, kdyby mluvila, baltimorský žargon Twennyho byl těžko srozumitelný i anglickým rodilým mluvčím.

„Tohle jsou moji spolupracovníci,“ pokračoval Twenny úsporně. „Boink – šéf ochranky.“